P. o. hisp.
151
m

P.o. hisp. 151 m

P. o. hisp.
151
m.

RA Y PALLA.

PAPER PERA MATAR RATOS,

6 de

[illegible] PUENTOS MARINESCAS FABULAS
[illegible] NETOR ANTARFILAS EPIGRAMAS ROMANS
[illegible] DAS Y TOT LO QUE EN VERS
[illegible] ATAL Y HUMORISTICH HA ESCRIT EN ANY
[illegible]

D. SERAFI PITARRA.

[illegible] de Madrid ab un [illegible] de gravats

Preu 4 rals.

BARCELONA

[illegible] EDITOR — LLIBRERIA ESPAÑOLA
[illegible] 27 — Rambla de [illegible]

Digitized by Google

P. o. hisp.
151
m

RA Y PALLA.

PAPER PERA MATAR RATOS,

d'un

COL·LECCIÓ DE CUENTOS, MARINESCAS, FABULAS
SONETOS CANTARELLAS EPIGRAMAS, ROMANSOS
BALADAS, Y TOT LO QUE EN VERS
EN CATALA Y HUMORISTICH HA ESCRIT FINS AVUI

lo popular y festiu poeta

D. SERAFI PITARRA.

Obra adornada ab un aixam de grabats

Preu 4 rals.

BARCELONA

J. LOPEZ EDITOR — LLIBRERIA ESPANYOLA
Carrer Ample 26 — Rambla del Mitj 20

411

P. 151 m Pitarra

GRÁ Y PALLA.

GRÁ Y PALLA.

PAPER PERA MATAR RATOS,

é na

Col-lecció de cuentos, marinescas, fábulas,
odse, sonetos,
cantarellas, epígramas, romansos,
baledas,
y tot lo que en vers, en cetalá y humorístich,
ha secrit, fins avuy, lo populer
y festiu poeta

D. Serafí Pitarra.

Obra adornada ab un aixam da grabata.

BARCELONA.

I. LOPEZ EDITOR.—LLIBRERÍA ESPANYOLA,
Carrer Ample, 26.—Rambla del Mitj, 20.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

BARCELONA: Imprempta de Narcís Ramírez y C.ª,
passatje d' Escudillers, n.º 4. 1867.

Digitized by Google

ENTENEMNOS.

Una tarde, tot passejant ab mi pe 'ls encontorns de la Catedral, lo mèu editor se queixava de que havent pensat, feya mòlt temps, en publicar alguna cosa referent á la Esposiciò de París, se trobava que per no haverho preparat tot de la deguda manera, li era impossible realisarho.

Me vaig compadeixer d' ell, y, per consolarlo, li vaig oferir un llibre, prometentli que tothom qui anés á comprarlo, aniria á la Esposiciò.

Com que ell no tenia mes obgecte que aquest y tres ó quatre figuretas de porcellana que havia comprat á can Gervasi, per posar al damunt la calaixera, 'l va aceptar y jo comensí 'l llibre que ara vostés ténen entre mans.

Lo que m' he proposat al escríurerl', es fer un tomet, que, podentsel ficar al infern del paltó com una petaca, tingués sobre aquesta, la ventatxa de no deixar anar partículas de tabaco y la de contenir uns quants versos per fer ríurer.

Cent páginas, mica mès ó menos, tindrá 'l llibre y si ab ellas he fet cent ganibets per matar ratos y estonas de mal humor, quedarán satisfets tots los desitxos del autor, que, com ja poden véurer vostés mateixos, no sòn de maduixa.

Me dirán tal volta que ab ganibets de paper no s' hi pot matar res y menos encara en la terra en que tothom se burla fins dels mateixos de sucre; pero aixó ha sigut poéticament parlant, ja que haventhi paper per matar moscas, ja veuhen quant poch m' hauria costat posarhi paper per matar ratos, per primer títol, en lloch de ferlo servir de segòn. Per altre part, aixó es indiferent. Tant si 'ls matés á punyaladas com si fòs cnmatsinantlos, es lo cert que 'ls mataria 'ls ratos y aixó es lo que li convé á qui 'ls tinga dolents.

De lo dit se 'n dedueix, que, com que qui mata ratos mata temps, lo meu llibre es convenient, per anar de viatge, per passar vetllas, y per distréurershi en lloch de jugar á prendas ó fer lo quinto, cosa pesada y tonta, sobre tot ara que preu 'n fará Napoleon ab la nova lley de reemplás.

Alguns m' obgectarán (aixó no es vritat, perque la gent altres mals de cap te y ningú 'm dirá ni una paranla); pero vaja; snposem que alguns me diguessen que no 's necessita res per entretenir un viatge, en lo temps en que un ferro-carril nos porta en un dia de Barcelona á Madrit. Mes, pregunto jo: ¿Quí es lo qni podrá suposarme que vint y quatre horas en carril no sòn vint y quatre eternitats? Ningú.

Probat donchs que ab tot y 'ls adelantos del sigle, la gent pòt aborrirse ara 'l mateix que abans, lo meu llibre es útil mòlt útil... mòlt mès útil que mès de quatre que ho sòn menos qn' ell.

Figúrinse que un, d' aquí á Madrit no mès hi está un dia, y que llegint aquest llibre li passa 'l temps que no se n' adona. Allavoras li resulta que ha fet lo viatge no mès ab las pocas horas de diferencia que li marqni 'l rel-lotge, y encara, si tè compte á figurarse que surt de Barcelona un dia desprès del en que marxa, y llegeix lo llibre fins que 'l rel-lotgo torni á marcar la mateixa hora de quant pujá al carril, allavoras tindrá que per fer lo viatge de Barcelona á Madrit no baurá estat ni mitj minut, suposat qu' ell se fará la il-lusió de que no ha passat gens de temps.

Havent donchs probat tot quant me proposava, passaré á esplicar las causas que m' han obligat á publicarl' de la manera que 'l veuben.

L' havem titulat GRA y PALLA no perque volguem dárloshen á vostés, sino perque 'l títol donga una idea exacta de lo que conté l' obra.

PALLA, perque quasi tot es cosa llaugera y trivial si 's vol, y com á poch valor y llauger, no crech

que res s' hi puga comparar millor que la palla.

GRA, perqua, si d' en tant en tant y en mitj de la broma, hi ha alguna cosa que tinga 'ls sèus punts de llissò moral ó bon consell, vostés pugan, garbellant la palla en lo garbell de la intel-ligencia, treureu y guardarho per lo que 'ls convinga.

Un altre motiu á mès d' aquets dos m' ha inspirat la idea de posar aquest títol.

Si 'l llibre tè una mica de sort tindrá enemichs, puig si no 'n tè ja estich fresch, titulantse GRA y PALLA ells bo repararán, y en diariets, per cafés, y per tot ahont se trovan, ho comentarán, dirán que verdaderament tot lo mèu es palla, que grá y palla es lo que jo deuria menjar, que de grá no se n' hi troha gens, y com que dientho jo no seré mès bo ni mès dolent, sino que seré sempre lo que siga, ells se distreurán ab aixó y mentrestant no 'm desitjarán mals majors.

L' adagi diu que no hi ha ni un sol home que tenint una viga al ull, no vegi una palla en los dels altres.

Ja poden pensar doncbs, haventhi tants escriptors que en los sèus llibres hi tenen jássaras y vintiquatrens lo que han de véurer en lo meu.

Per aquets, per tothom, y ja que ara m' acut, vaig á contar un cuento que publicá 'l semmanari catalá, *La Rambla*, en un de sos ultims números.

Se titula «L' árabe famolencb» es tradubit del alemany y comensa aixís:

Un árabe 's trobava perdut al mitj d' un desert; dos dias feya que no havia tastat res, y s' anava á morir de fam, quant vegé una font y prop d' ella un saquet plé d' alguna cosa.

—Gracias, va dir al véureho, aquí hi haurá sens dupta dátils; cóm me recrearé... y 'm refrescaré menjantlos...

Ab aquesta esparansa recull lo saeb, l' obra, mira qué hi ha dins, y esclama ab rabia: ¡No sòn sino perlas!

Creeh que ho haurán entés.

No eran perlas lo que necessitava l' árabe, sino dátils.

No son obras d' art lo que per aquest llibre necessitem nosaltres, sino aquesta literatura vuyda, si aixis 's vol, pero que fa passar lo rato agradablement, per mès que al volerla analisar se desfassi á nostres ulls, com se desfá 'l garbó que fet cendra conserva sa forma primitiva, al menor contacte.

Per la edat que tineh me sembla que m' hi esplicat prou bè.

No 'm resta mès que dirlos que 'l mèu llibre, desprès d' haverlo comprat, poden deixársel á casa, llansarlo y ferne tot lo que vulgan.

Es una de las mòltas ventatxas que tè, y que m' havia olvidat d' anunciar al fer menciò de totas las altras al principi d' aquest prolech, ò lo que 'ls sembli.

Al haver llegit lo llibre creeb que 's recordará tothom de que al comensar he dit que vaig prométrer al editor que jo li faria un llibre, que 'l que 'l comprés anira á la Esposició y, com que veurán que en tot ell ni sisquera 's parla de París, se creurán que jo no he cumplert ma paraula, y la he cumplerta, perque, si vostés han anat á comprar lo llibre *esposantse* á que, desprès de gastar una pesseta, no 'ls agrades y l' haguessen de llansar, es ben cert que vostés haurán anat á la *esposició* de que 'ls suchsebís lo que acabo de dirlos...

Me dirán que aixó no es la Esposició de París; pero llegéxintbo hè y veurán com jo, al editor, no li vaig dir á quina.

Me dirán qu' es tonto haver escrit tot aixó per dirlos sols lo que he dit; pero en aquet cas los tontos son vostés. ¿Que no ho saben que 'ls prólechs quasi may portan á res y que 'l que convé es no llegirlos?

L' Autor.

GRÁ Y PALLA.

CABALLS, TORRES, Y COLOMS.

Caballs, torres, y coloms,
son tres cosas, totas tres,
que tant com quant un las compra
está content quant las ven.

CABALL.

Don Manalet tè un caball.
¡Jesus! ¡Aixó es goig inmens!
L' ha comprat fa mòlt pochs dias
y á caball tothom lo veu.
De dia y nit y á tota hora,
catrich catrach, pe 'ls carrérs.
—Don Manalet que ara passa.
—¡Passiohè, don Manalet!
Lo caball es gras y maco;
no tè una tara ni res,

y mou 'l coll d' aquell modo
que agrada tant á la gent.
Alsa las potas ab gracia,
te gran cúa, y d' un mancig
que ni 'l d' un espanta moscas
posát en mans d' adroguer.
Un dia 'n cau y 'n renega;
li fuig un altre, y també;
tots los amichs li enmatllevan
per aná à darhi un passeig.
Un d' ells, com qui diu á escape,
lo fa arribar fins Arenys,
lo deixa suat fent mòlt aire,
lo caball s' enmalalteix,
y al cap de quinze ó vint dias
ja 'l tenim com un fidéu.
Vingan manescals y curas.
¡Ell trobès qui li comprès!
Ho sap un gitano, 'l mira,
n' hi dòna mitj ai 'n val cent,
y l' amo tè una alegría
d' haberlo venut tant bè.
Perque un caball diu que es cosa,
com ja sabrán mes de tres,
que, tant com quant un lo compra,
está content quant lo ven.

TORRE.

Lo senyor Cinto, ja saben,
que es un bon matalasser;
traflquejant ab la llana,
com qu'ell no 'n tè en lo clatell,
va fer diner, va comprarsa
una torreta al Putxet
y allí 'l veurán tot lo dia
regant flors y julibert.

Primer, aols eran uns baixos,
y un primer pis ja s' hi feu.
Després, com que cada estíu
hi anavan tots los parents,
fenthi 'l segòn, se vá créurer
que estarian mòlt mes bè.
—¡Quina vista mes hermosa!
deya ell per sí mateix
quant pujava á la torratxa.
—¿Veu alló tant lluny?—Sí.—¿Veu?
Donchs es Mallorca.—¿De vera?
Quant un dia, sap sorprés
qu' un vol comprar un terreno
y que la vista li pren;
vá y li compra de seguida.
Un altra vehí, que era llest
tambe fa com qui edifica,
y ell vá y li compra tambè.
Y entre aixó, y comprar mòlts préssecha

ben grossos, perque 'ls parents
creguian que en lo sèu jardí
tè tant famós presseguer;
y paga al home que bomba
perqué 's puga ompli 'l safreig,
y fes remendo á la casa,
perque, com los fonaments
eran no mes per uns baixos
y s' hi ha carregat tant pes,
ara creuben que s' esquerda
y 'l perill diu que es inmens.
Com no cuyda la botiga,
es clar, li va malament.
La dona s' hi desespera,
l' aconsellan los parents,
y tant me l' omplen de cap
que un dia vá y se la ven.
Y no 'a pensin fent negoci;
la doná á qualsevol preu.
Puig la torre es una cosa,
com ja sabrán mes de tres,
que, tant com quant un la compra,
está content quant la ven.

COLOMS.

¿Volen trobá al senyor Pere?
A dalt ab los colomets.
Allá 'l veuran ab la canya,
que ara hi lliga un barret vell,
y desprès, venta que venta,
y vingan cops y xiulets.
Fan guerra ab lo senyor Tano,
y qui mes pót, mes se 'n pren;
pero aixó sí; tots se 'ls tornan.
segòns tracte, á dos ralets.
Tè un mongí roig, sobre tot,

que no 'l daria per res.
No li toqueu 'ls coloms
si 'l voleu tenir content.
Tots los parents, que ja ho saben,
li guardan los barrets vells;
ell d' en tant en tant ho paga
dantlos un colominet,
y ab los coloms y la dona ..
¡Ja pót dirho! ¡Quí com ell!
Pero vè un dia que 'l guano
tot plegat se descubreix,
y allò de la colomassa
no li vòlen à cap preu.
Després, may pòt fer volar
perque corra l' esparver.
Després vè que 'l senyor Tano,
perque ell l' hi ha mort un blavet,
l' hi ha declarat la guerra,
y si algun n' hi agafa ¡Nyech!

Després vè que l' amo 's queixa,
perque, com veu ell mateix,
los coloms en las junturas
van picant continuament,
y la casa, de goteras,
quant plou, es un mullader.
Després vè que, com no 'l cuyda,
va 'l negoci malament.
Després ve qu' ell ja se 'n cansa,
y al fi, per qualsevol preu,
ven coloms y colomassa
y canya, y fins barret vell.
Puig coloms es una cosa,
com ja sabrán mes de tres,
Que tant com quant un los compra
está content quant los ven.

LOS NOMS.

No m' agradan noms de noya
si altra cosa significan;
puig quant veig una REMEY
sento olor de medicina.

Si n' usa 'l DE la senyora
que 's diga DOLORS de tal.
ja espero, en lloch d' apellido,
de CAIXAL ó de COSTAT.

—

Jo tinch un amich mòlt íntim
que d' una CLARA es promés,
y ella 'm sembla: ó poch espesaa,
ó que li falta 'l rovell.

—

Una NIEVES, castellana,
un gelat se m' afigura:
ai está groga, mantecado;
si está roja, de maduixa.

—

Com qne sò estat gelós sempre,
si ab nna TECLA jo 'm caso,
tindrè por que me la toquen
figurantse que es de piano.

—

Si la dona 's diu Socóa
y sovint tèns de cridarla,
cada punt se creu la gent
que tens traballs, ó qu' hi ha lladrea.

—

Si 's diu SOLETAT ta esposa
y t' es infiel, res li digas,
perque qui tè soletat
bnsea aempre companyía.

—

Tot nom, qu' es nom d' una cosa,
té 'ls inconvenients á pilas;
per ço no vull noms de noyas
que altras eosas significan.

LAMENTS D' UN ÁRABE.

ROMANS

Mirant las figas de moro
Del sèu preciós jardí,
Se passejava 'l Califa
Ab-Zalem-Amel-Melich.
¡Pobres de nosaltres! deya,
¡Desgraciat poble muslí!
Mentres los ulls li espurnavan
Com piulas ó polvorins.
¡Pensar que jo en Barcelona
Se pót dir qu' encara hi tinch
Tot alló de Sant Cristófol,
Que 'l mèu avi 'l Rey Gamin
Me va deixar per herencia
Al volar al paradís!
Y á mès de que no m' en pagan
Ni lloguer ni cens ni ni'..
¡Deteniume Alá la boca!
Perque la que anava á dir
Quasi bè de tant vermella
Hauria estat carmesí.
Desprès donchs de no pagarnos
Y d' have estat prou poch lins
Per enjegarnos d' Espanya
Com lo toro als agutzils;
Sè encara que se 'ns insulta
Y que, sense cap motiu,
Ab tot quant poden s' agaian
Per burlars' del Serrahí.
Si allá hi ha un gòs, se diu moro.
Un caball, també se 'n diu;
Y no penseu sian gossos
O caballs d' aquets de brill,
Lo caball, d' un escombriayre

Arrastra 'l carro infelís,
Y 'l gòs que 'l nostre nom duga,
Lo mès, es peté ó earli.
Quant nn vol dir que ell fins dòna
La rahò al ser mès vil:
—Jo, senyora, la rabó á un moro,
Com hurlantsen y rieut diu.
Quant fan una cura bàrbara
Ah vinagre ó cosa aixís,
Tot hom diu:—¡Cura de moro!
¡De moro! com jo aquí ho dich.
Una palla qu' en las màrfagaa
Se pósan mòlts per dormir,
Me sembla que no cal dirlos
Ja 'l nom que ha de dur allí;
Es palla de blat de moro.
¡Miserables vils y ruins!
Y no ereguen qu' esta palla
Serveixia per dormi 'ls richs;
A terra ó en quatre fustas
Que pots y banchs se 'n sol dir,
Lo qui hi dorma, per desgracia,
Ja es ben cert qu' está servit,
Puig ó es gitano, ó tant pobre
Que no tè un maravedís.
Ans de fè axó, aquesta palla
Cubreix panotxas á mils,
Fan nn blat, y es blat de moro,
¡Per tot lo nostre nom ix!
Aixó al menys insult no fòra,
Perque 'l blat es mòlt bonieb
Y bonra encara 'l nom portarne;
Mès ja ho han peosat los vils
Y 'l dónan á las gallinas
Per dirnos gallina aixis.
Los xicots, per carnestoltes
Se reuneixen quatre ó cinch;
Fan turbants ab toballolas,

Mocadors per banda al pit,
Bigotis pintats ab suro,
Una pipota de guix,
Y 's diuhen moros de cuyna
Y 'ns van per tot escarnint.
Al carrer de la ciutat,
Poch ans d' entrá al regomí,
Un caparrot gros de pedra
Que Alá aols sap d' hont ha eixit,
L' han posát en una entrada
Ab un lletrero que diu
Que era un dels generala moros
Que tenia 'l meu padrí.
Si hi ha caps aota las orgas,
També aon de serrahins;
Tots los gegants van de moro,
Inclús lo gegant del pí;
Los xocolaters, per mostra,
Tant si diu com si no diu,
Tènen un moro panarra
Que s' está llepant lo dit
Tot escurant una xiera
Que tè en un platet mòlt fí.
Servim per pots de pomada,
Per posá escuradents fins,
Per boquillas, per fer pipas;
Per ninots que estirant fils
Se fan ballar, per petacas
Per rétols, per tot servim.
¡S' ha vist may tanta desditxa!
Malehíts barcelonins,
Desprès que 'a menjan los dátils,
Fan cafés al nostre estil,
Se posan las calsas amplea
Y aquell casquet carmesí.
¡Encara cruels nos insultan
D' una manera tant vil!
Fès Alá, ja que per ara

Cap mès venjansa tenim,
Que al enllir las nostras figas
S' umplin de punxas los dits.
Digué, y quedá capficat
Com quant s' adorm un cunill
Mentre un esclau duhent la pipa,
Emir, deya: ¿Si es servit?...

TOT UN VESTIT.

Si hi ha algú sense vestit
Y 'm coneix, no s' ha d' abatre,
Perque jo, entre tres ó quatre,
N' hi faig dar un tot seguit.

—¿Veus una que ab basecas falsas
Y algun treball hen fingit,
Fa 'l que vol del sèu marit?
—Aquesta 't dará las CALSAS.

—¿Veus aquell que ab una maca
Carregat d' amor y fè
Se 'n va cap á la Mereé?
—Aquest dará la CASACA.

—¿Veus aquest que 'l tèns que corra
Tot de seguida que sent
Convit d' amich ó parent?
—Aquest te dará la GORRA.

—¿Veus una que no es prou guapa
Per festejá ella, y vigila
Mentres festeja la Sila?
—Aqnesta 't dará la CAPA.

Si hi ha algú sense vestit
Y 'm coneix, no 's tè d' abatre,
Perque jo, entre tres ó quatre,
N' hi faig dar un tot seguit.

LO CASTELL DE MONSOLIU.

LLEGENDA TRADICCIONAL.

I.

Lo castell.

Al cim de roca escarpada,
com cigonya que al cel mir,
orgullós encar s' aixeca
lo Castell de Monsoliu.

Mès la roca n' es tant alta
y tant pendent lo camí,
que si un pujantbi rellisca
ja pót bèn dir bona nit.

Xaragalls, torrents y timbas
á sos peus per fossos mir',
y tè per empalletadas
romaguerals á desdí.

Si un bi va sens mòlt cansarshi,
no vull dirme 'l nom que 'm dich;
si estanthi guerra algú hi puja
jo 'm deixo llevar lo dit.

Per çó es que ab timbas per foasoa
y alt que toca al blau safir,
es lo rey de quant ovira
lo Castell de Monsoliu.

II.

Las ruinas.

Si hi pugesseu prou veuriau,
ai es bèn serena la nit,

que un rigodon ab la lluna
s' hi pót ballar *vis á vis*.

Fins hi ha qu' hi ha sentit disputas
de las estrellas sos vehins,
que per un estel ab cúa
se deyan quant hi ha per dir.

Mes, ab tot, de sa grandesa
ara sols veureu allí
parets per terra, trenyinas
escardots y mòls mosquits.

Algun que altre os de costella
dels que 's van á divertir
esmorsanthi, munts de cendra,
y noms ab llapis escrits.

Mès ja veuren encar que ara
sia enderrocat aixís,
com fòu rey de quant s' ovira
lo Castell de Monsoliu.

III.

Lo siti.

Sos últims senyors tingueren
guerra ab lo francés vehí,
y un jorn, los gonfanons veuhen
del exèrcit enemich.

—Romandrer quiets aols nos toca,
digué 'l hon comte enardit;
res mès que á llurs llochs los guaites
y com ans menjá y dormir.

Al entorn del mont atenda
tot l' exèrcit enemich,

y tant aprop que fins s' ouhen
de sos caballs los renills.

—Assaltarl' es impossible,
diu que 'ls capitans van dir,
sitiemlos, curt abast tènen
y 'ls veurem de fam rendits.

Mes passan dos y tres mesos,
y quatre, y cinch, y fins sis,
y es lo rey de quant s' ovira
lo Castell de Monsoliu.

IV.

Lo convit.

—¡Un any que dura ja 'l siti
y 'l Castell no s' ha rendit!
Assaltar l' es impossible.
—¡Qué hem de fer! lo francés diu.

—Sols cap abast per dos mesos
en un Castell tan petit;
sols pót ser que 'ls uns als altres
se menjin d' en viu en viu.

—Espereu, que dins pocbs dias
lo Castell s' ha de rendir.
¡Cóm tènen d' estar de pálits!
¡Cóm han d' estar desfaitits!

Y aixó deyan, quant un prapi
del senyor del Castell, diu
que invita al cap dels francesos
per un faustuós convit.

Admirát lo cap acepta,
y 'l campament diu per sí,
que es lo rey de quant s' ovira
lo Castell de Monsoliu.

V.

Lo triumfo.

Acanyats pensá trobarne
lo francés sos enemichs,
quant entra al Castell y 'ls troba,
de grassos, com embutits.

—No ho estranyeu, digué 'l compte,
tancats tant temps aquí dins,
bons talls y no fè exercici,
fins tenim por de ferirns.

Lo francés mut de sorpresa
entrá al menjador, y allí
¿ne voleu de talls y viandas
y llussos y llagostins?

Tant, que tot menjant los postres
digué 'l francés. —¡Brau festí!
¡Un any que socòs no reben,
y encara menjau aixís!

Baixa al camp, n' aixeca 'l siti,
s' en vá rabiòs de lo vist,
y es lo rey de quant s' ovira
lo Castell de Monsoliu.

VI.

Lo secret.

Tot lo secret consistia
en que 'l Castell tè uns camins
subterranis de quatre horas,
fins á un poble lluny d' allí.

Per ell tot l' abast rebian
de cunills y de perdius,
y fins de pesca, que va ésser
lo que al francés aturdí.

Aixís lo senyor y compte
del Castell de Monsoliu,
vencé á las armas francesas
no mès menjant y dormint.

. . . . . .

S' hi aneu á fè una fontada
ó á brená ab uns quants amichs,
y 'l Castell veyeu per terra
plé d' aranyas y mosquits.

Recordeu que ab talls y llussos
y perdius y llagostins,
fòu lo rey de quant s' ovira
lo Castell de Monsoliu.

LA FIRA DELS BENS.

No pensèn per véurer béns
Tenir d' anar á la fira,
Puig si un surt de casa y mira,
Tots los carrers ne son pléns.

—¿Vens un ximple, que no es re,
Y fa 'l sabi y l' elegant
Snis seguint lo que altres fan?
—¡No l' haig de véure!—¡Es un bé!

—¿Vaua un, que diu qne perqué
Tè la dona mòlt pitera,
Porta 'l barret endarrera?
—¿Aqnell del jaique?—Es un bé.

—¿Veus un, que no es bo per re,
De tant manso y apocat,
Ab tot y qu' es il-lustrat?
—¿Aquall pobre home?—Ea un bé.

—¿Vens nn que de bona fé
Tè á n' al sèu ciatell prou llana
Per dar quant ae li demana?
—¿Aquell del hongo?—Es un bé.

No penaeu per véurer béns
Tenir d' anar á la fira,
Puig, ai un aurt de caaa y mira,
Tots loa carrers na son pléns.

LOS LLORS DE LAS LLARS DE LLERS.

ODA.

Llampanta lluna tot llaurant ne llucan
uns llauradors que llauran prop llurs llars,
llavors que lluny lo Sol, lluentas llatas,
lluhintse al allunyarse vá llansant.

Llamenca lloca no lluny d' ells llambrega
llacsons entre 'l llia llot prop d' un lladern,
y lliure al llaurar ells, ella ab llestesa
n' es lladra de llavòrs per sos pollets.

En tant, lliacantne la rosada lluenta
per llacsons y lladerns y lladoners,
can llágrima llampant, que al llum de lluna
per las lletugas y llegums lluheix.

Ni lladra 'l ca que llana llisa llepa
de sos cadells lligats per lo lleugers,

ni 'l ruch llibert ne llansa 'ls brams llegítims
qne al llucar burras, aen amor lluheix.

Aixís los llauradors llura llochs ne llauran,
lliurantlos de los lladres llarchs llebrers,
y al llansar llambregada á la llaguna,
lluny los llums llucan de las llars de Llers.

De prompte llurs llebrers lleals llantsanse
lladrant ah llurs cadells lligats pe'l llas,
als llauradors han dit que 'l lloch perilla,
pnig lluny ne lluhen llansas dela alarbs.

Ne deixan al llucarho la llaurada,
y sens mes malla allá que llur llis lli,
llantsantse al lleig alarb, guanyan la llnyta,
de los fochs de llurs llars llucant lo brill.

. . . . . .

Ah llurs fullas com llenguas fent llengotas
se hurlan dels alsrhs los lladonera,
mentres que cenyint llors y llirs lluhintne
van á llurs llars los llauradors de Llers.

LO COMTE GUY.

Demunt la tomba, 'l bon comte
ne plora á llágrima viva;
que n' es morta sa estimada,
sa estimada Margarida.

Al monastir de Pedralves
cada nit lo comte arriba,
cada nit plora en la tomba
de s' aymada Margarida.

Cada jorn al náixer l' auba
vá 'l sèu patge que 'l avisa;
mes un jorn, no 's trova 'l comte
plorant á sa Margarida.

¿Ahónt déu ser lo bon comte?
L' un lo cerca, l' altre 'l crida,
y 'l veuhen... menjant matons
á casa la *Serafina*.

LA FLAUTA Y LA CORONA.

PASTOREL-LA.

Ab llabi de pinyonet
y un ullet blau que enamora,
en lo bosquet la pastora
n' espera son pastoret.

—

Tè un gayatet
ab cintetas,
du una corona
ab floretas
y tè cabretas aprop.
Las cabras son
mòlt blanquetas
y las cintas
tant blavetas
com si haguessen rebut drop.

—

¡Ay senyor! ¡Santa ignocencia!
Qui mal no fa mal no pensa.

Lo sol á póndrers comenaa
y ella espera al pastoret.
Y ab lo regarò que passa
y tres ó quatre floretas,
per fer bonich vermelletas,
que n' es tot de boniquet.

—

Desprès d' una estona que ab ansia esperava,
Tocant la flauteta n' entrá 'l pastoret:
¡Dèu meu y qué mono! ¡Qué mono que anava!
Per tot la cinteta, per tot lo llasset.

—

Varen ballá una estoneta;
al últim varen cansarse;
ja descansats, van alsarse
per grabá en l' alba son nòm.
Y desprès, dessota l' alba,
ab sas festas amorosas,
la coroneta de rosas
que 's desfullá diu tothom.

—

Y encará, á mes de quedarse
ell cansát de la ballada,
y ella ab rosa desfullada,
un pintò 'ls estava espiant.
Me 'ls va pintar lo gran tuno
rojos com bitxos y nanos,
y han anat sempre pe 'ls vanos
desd' aquell dia en avant.

TEATRO CASULÀ.

Ara 'ls vaig aquí á probá,
y si no ho faig díguinme ase,
que en aquest mòn, cada caaa
es un teatro casulá.

Casa abont hi vá 'l promés,
y pera millor pescarlo
figuran tots desdenyarlo
dientli si es ó si no es,
Mentres fan que ELLA l' enredia.
Ja 's pót dir: a' MI PA COMEDIA.

Casa hont passa, com jo sè,
que 'l marit á la senyora,
per un quidam qu' ella adora
la vol tréurer al carrè,
mentres parla d'honra y fama,
Ja 's pót dir: HI FAN LO DRAMA.

Casa ahont lo marit juga
despreciant tots los perills,
mentres tènen fam los fills,
sens que sa mareta puga
trobar socòs d' aquest mòn.
Ja 's pót dir: HI FAN DRAMON.

—

Casa hont hi ha una tal Helena
que, perque ha mort son amant,
ha pres misto ó sal fumant
matant sos pares de pena,
si algú 'l trastorn no remedia.
Ja 's pót dir: s' HI FA TRAGEDIA.

—

Casa ahont tothom va curro,
y s' hi gasta un disbarat,
y volen fè un advocat
d' un xicot qu' es sols un burro,

com s' ha vist mòltas vegadas.
Ja 's pót dir: s' HI FAN GATADAS.

—

Casa abont tot es de Fransa
y tothom parla 'l francés,
sens sabé espanyol lo qu' es,
mentres per seguir la usansa
á Paris s' envia 'l fill.
Ja 's pót dir. FAN VOUDEVILL.

—

Casa ahont, com he vist jo,
sols entre crits se disfruta,
y, per qualsevol disputa,
si 'l marit alsa 'l bastó
la dona 's treu la xinela
ja 's pót dir. HI FAN ZARZUELA.

—

Casa ahont, segons se diu,
fan lo malaltís y 'l mort
per fè als inglesos lo sort
mentres que en ivern y estiu
tot sòn teatros y sorbetes
ja 's pót dir: s' HI FAN SAINETES.

—

Y casa ahont tot va ab cordura
tenint fills ben educats
y gastos equilibrats,
mentres que tothom procura
fer las cosas ab acert
ja 's pót dir: DÓNAN CONCERT.

—

Ab aixó donchs vull probá,
y si no ho faig, digumme ase,
que en aquest mòn, cada casa
es un teatro casulá.

LO VIATGE DE LA VIDA.

Si la musa á ajudarm' baixa,
Vos contarè, de seguida,
Tot lo viatge de la vida
Desde 'l bressol á la caixa.

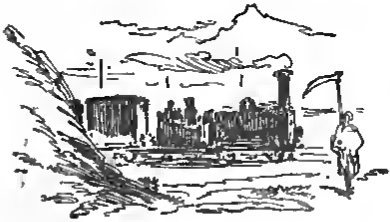

Aquell que diu cinch cents mil
Parlant de quants duros tè,
Y gosa molt, y viu bè;
Va á primeras en carril.

Qui viu bè y vá á la pamela,
Y es rich, y sols se li sap

Algun que altre mal de cap,
Yiatja en cotxe ó carretela.

Qui may re á ningú demana
Y tè per ço 'ls diners justos,
Guanyats ab suors y disgustos;
Pót dir que viatja en tartana.

Lo qui no sent gents bagarro,
Treballa, sua, s' afanya
Y sempre es pobre y s' escanya;
Aquest pobre viatja en carro.

—

Y tots los que eran y sòn
Uns perduts, per mès que bregan,
A n' aquets, los arrossegan
En un pelut vell pe 'l mòn.

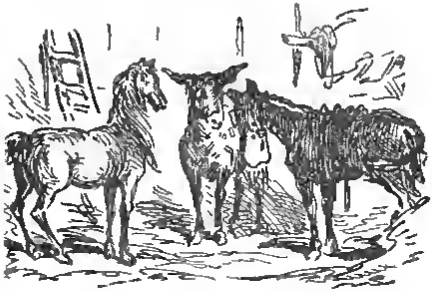

LO CABALL, LO MATXO Y 'L BURRO.

FÁBULA.

En certa casa de pagés, mòlt riea,
tenian en lo estable,
per anar al mercat á fer trafica
y perque 'l xicot gran poguès fè 'l curro,
un matxo, un caball tòrt y un pobre burro.
Considerant lo que era lamentable
l' estat en que 's trobavan,
van pensá un dia, tot menjant garrofas,
traetar tan gran assumpto 'ls tres estrofas,
y aixís, ab veu de nas, argumentavan.
—¿Cóm es? deya 'l caball, tirant arrera
de elins la seva llarga cabellera,
com un pianista al assentarse al piano.—
¿Cóm es que sent, com sò, tan campetxano,
no haig de prendá á las eugas,

y ab una fló en lo trau y un bon *beguero*,
y uns lentes per guaitarlas de dos llengas,
conquistarlas garbòs com un bolero
y sens casarme may, no dalshi tregnas?
—Així ho farè,—va dí,—y ja no m' enredo;
m' entregaré al amor y soltè 'm quedo.
Lo matxo, que menjant fabons y palla
vá escoltar lo que deya 'l letxuguino,
—Fas bè,—li contestá, - festeja y balla,
y no tentis casante á ton destino.
A mi fa un any que s' ha m' ha mort la mula
y ja veus que ni menos porto glassa.
¡Lo que 'm vá fer patir la gran gandula!
¡Tant sols ho pót saber aquell que ho passa!
Ditxosos eram, quant vá veure un dia
á un matxo d' un dels trens d' artillería,
y prou sap hè tothom de las minyonas,
que en veyent militars ja no hi ha donas.
L' artillería montada va seduirla,
lo bon arreu que ell duya vá exaltarla,
y anavan ja á fugir, quant d' una cossa
fereixo al artille, mato á la mossa,
y adúltera al canyet varen portarla.
¡Ja veus si vaig patir! May mes m' enredo,
estich descenganyat y viudo 'm quedo.—
Lo burro, que escoltava,
per sí, tot remugant, filosofava,
(que ja 'l filosofá es, sense fé agravis,
de sabis burros y de burros sabis.)
Quant ell va haver per fi pesat la cosa,
aixís se va esplicá, ab la diferencia
que en lloch de ser en vers va dirlo en prosa,
forma mes propia per parlar la ciencia:
¿Per qué n' es ¡ay! del bram la veu melosa;
per qué l' excels Criador va fer las burras;
per que 'ns haurá donat la qua hermosa
ab que espantem las moscas dantnos surras?
Las queixas d' aquest viudo son ja vellas,

y si jo pueb gosá ab buera matrona,
¿qué 'm pot fè á mí la dona,
que 'm passi mes amunt de las aurellas?
Si no pensés aixís, s' acabaria
la rassa del meu nom, quant moriría.
¡Casemnos, ja que som joves y curros!
¡L' amor dels ases omple 'l mòn de burros!
Al cap d' un any d' aquesta gran parlada,
l' ambició de tots tres era lograda:
lo caball, sent solté y fent bojerías,
s'en va anar al calaix en mòlt pochs dias;
lo matxo, viudo, y anyorant la dona,
no passava, 's pót dir, una hora bona,
y 'l burret, ab la dona y nou criaturas,
patia allí 'ls set calzers d' amarguras.

. . . . . .

Lo qual vol dir, lector, per mès que altera,
que aquí no s' hi está bè de cap manera.

L' OCA, L' ANECH Y 'L GALL-DINDI.

FÁBULA.

En la torre d' un tal Roca
Y entre 'ls polls, eorrent per l' era,
Hi havia un ánech, una oca
Y un gall-dindi, pe'l que loca
Estava la masovera.
Que 's gosés en contemplarlo
No se l' hi pót pendre á mal;
Puig bè debia apeixarlo,
Pensant ella regalarlo
A sos amos per Nadal.
Tothom enveja 'n tenia,
Y no fent cap eas dels sous
Que aixó costarli podia,
Sovint á durlhi corria,
Perque s' engreixés, anous.
Com que á los que van á fora
No 'ls sol ocupá 'l treball,
Un senyor y una senyora,
De torres d' allí la bora,

Anavan á veure 'l gall.
  Y al empassarse la nou,
Ah las ganyotas que feya
Y uns cloch-clochs, com si fes l' ou,
¿Qué diheu si 's reya? Prou...
Y aplaudian... ¡ves si 's reya!
  Com pe'l mar lo *Soberano*,
Passejantse 'l gall pe'l rech,
Ho escoltava, y xano-xano
S' en' anava fent lo vano
Y fregantse 'l moch pe'l bech.
  Aquestos triumfos veyent
L' oca, que era vanitosa,
Digué al ánech promptament,
Y omplintlo de engrehiment,
L' obligá á fer igual cosa.
  Du las nous la masovera;
Las tira á terra; lo gall,
Fent com qui no las espera,
Tot passejantse per l' era,
Clo-clo-cloch, totas avall.
  L' ánech una n' arreplega;
Se la envia y... ¡mala sort!
¡Nyach! ¡Nyach! ¡Nyach! y fora brega:
Gira 'ls ulls en blanch, s' ofega,
Estira la pota y mort.

. . . . . .

  Vol dir, autors, que no feu
Lo que no saheu fer prou,
Perque ferho als galls veyeu,
O si nó, os escanyaréu,
Com feu l' ánech ab la nou.

LOS POBRES.

Quant un es pobre
no sap qué fer.
¡No 's pót ser pobre
per cap diner!

En Pau es pobre
que no tè res;
du una capsana
de mitx clatell;
ab bugaderas
may s' hi ha fet;
du una levita
de colzers lluents;
li surt la beta
dels calsotets;
lo sèu sombrero
ja tarot es,
y aixís al véurerl'
diu mòlta gent:
—Encar que pobre
déu anar net.
Quant un es pobre
no sap qué fer.
¡No 's pót ser pobre
per cap diner!

En Pere es pobre
que no tè res;
mes ab la roba
de un germá sèu,
quant surt de casa
va arregladet.
Porta un sombrero
nou, que ab papers
li ve á la mida,

sentli grandet.
Tè una cusina
que 'l planxa bè;
tè una cunyada
que 'l fa anar net,
y aixis al vèurerl'
diu mòlta gent:
—Val mes que pagui
primè 'l que deu.—
Quaot un es pobre
no sap què fer.
¡ No 's pót ser pobre
per cap diner!

En Pau es pobre
que no tè res;
va á menjar sempre
á Cap de Creus;
un plat de sopa
quatre quartets;
carn ab cebetas
son entrant es,
quatre ametlletas,
pa y un traguet,
y encara gracias,
¡ sempre 'n tinguem!
y aixis que ho saben
diu mòlta gent:
—Per altres *cosas*
no se 'ls gastès.—
Quant un es pobre
no sap qué fer.
¡ No 's pót ser pobre
per cap diner!

En Pere es pobre
que no tè res;
pero 'l convida

un company sèu;
y com que 'l pobre
no paga ell,
tè un diná espléndit
que n' hi ha per deu;
capons y pollas,
bons talls y peix,
gelats, y puros

de dos ralets,
y fins al últim
escura-dents.
Y aixís que ho saben
diu mòlta gent:
— Val mes que pagui
tot lo que déu.—
Quant un es pobre
no sap qué fer.
¡ No 's pòt ser pobre
per cap diner!

Si en Pau es pobre
no pòt fer res.

Si te xicota:
—¡ Ves lo ximplet !
quánt mes valdria
que traballès. —
Si acàs no 'n troba,
ja està ben fresch.
—¡ Qui ha de volerlo
tan pobre y lleig!—
Si paga un deute
se n' heu esment,
y 'ls altres volen
cobrar tambe:
y aixis que ho saben
diu mòlta gent:
— Si paga á l' altre,
que pagui á n' ell.—
Quant un es pobre
no sap qué fer.
¡ No s' pòt ser pobre
per cap diner!

Ni en Pau ni en Pere
res pòden fer,
perque qui es pobre
no pòt fer res.
Ni menjar deixas
ni menjar bè,
ni anar pallangas
ni anar ben nèts,
ni dur carbassas
ni ser promès,
ni tenir dona
ni ser solter,
ni tenir deutes
ni pagar res...
Quant un es pobre
no sap que fer.
¡ No 's pòt ser pobre
per cap diner!

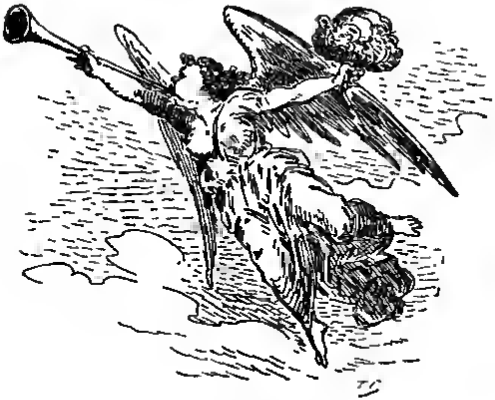

LO DEBER Y L'AMISTAT.

ROMANS.

Patria, encara tens historia,

I.

L' AUBA.

Entrava una matinada
d' un hermós dia de maig;
lo sol de la mar sortia
ja tot cert y mal *mandat*
ab sa claró avergonyintne
las dos empresas del gas,
y umplint de llum y alegría
tota la ciutat comtal.
Mitx ensopit un sereno,
ab lo fanal apagat,

á casa seva trucava
per anarse á retirar,
donant tant forts cops de xusso
que fins lo gos s' espantá.
Per allí passa un manobre
ab los ulls mitx aclucats
y una llesca doblegada
portant á sota del bras,
que oprimeix sempre tiránica
á una arengada de pam

Per allá passan las burras
las esquellas repicant,
que sent ja fa temps las didas
dels senyorets y malalts,
van á la mateixa casa,
cada matí, á da 'ls mamar.
Las portas de las botigas
ja s' obrian grinyolant,
las tabernas exposavan
al fresch oreig matinal,
lo groguench plat del all-y-oli

y 'ls bunyols de bacallá;
las taulas de llet de vaca
a' havian ja disposat.
—¡Aygua de la font del ferro!—
cridava un home al tombar;
lo carretò del café
ja tenia gran despaig;
acabantse l' últim oli
s' apagavan los fanals;
de tant en tant passa un carro;
se sentia cantà un gall;
mòlts aprenents ja regavan;
va passar una Central;
y un home dalt d' una escala
estava 'ls cartells posant
del Principal, ahont se feya
«Tal farás, tal trobarás,»
mentres que sèrios cixian
de casa de la Ciutat,
y de dos en dos de fondo,
vint y sis municipals.

II.

LO BANDO.

Al arribar á la Rambla
se varen tots separar;
cada un vá anarsen al punt
que li havian senyallat,
y á un d' ells, que es al que nosaltres
debem desde ara observar,
l' hi va tocar fer la guardia
dels quatre cantons del Call.
¡Mòlt bè varen fer al darli
aquest punt tan important!
¡Mòlt bè, jutjant per l' aspecte,
lo podrá desempenyar,

puig sa fatxa y sas maneras
sòn d' un bon municipal!
De tan alt quasi 's brincava,
y vestit com ja se sap,
mòlt magrot, y ab aquell ayre
tan franch y tan militar,
hauriau cregut que veyau
un sargento dissecat.
Se van obrir las botigas;
totas van anar parant;
aquell que disseca aucells,
ab l' aparadó arreglat,
exposava als ulls del públich
uns avestrussos estranys,
que 'l municipal al véurels
cregué que eran uns miralls.
No savent que fer s' estava
així 'ls aucellots mirant,
ó d' allí á cal quinquillayre
passejantse amunt y avall.
Passava un y li deya:
—¡Ay, ay! ¿Hónt va 'l general?
Mes ell, entenent la sátira
lo sabia despreciar.
Si contra 'l manat, un carro
may arribava á passar,
sols li deya: *Hoy á las once*
á l' Alcaldia, cha ho saps.
Passava un xicot cridantli,
sens dupte tot bromejant:
¡Quicaraquich! y ell *nada*!
¡Sempre aquella dignitat!
¡Sempre sobre la materia!
Sempre altiu, considerant
que qui cumpleix son deber
per re 's tè de capficar.
Aquell matí sobre tot
estava imponent de gran.

S' havia plantat un bando
ab pastetas, ahont manat
quedava que á tots los gossos
que no portessen *bozal*
se 'ls baguès de dar la bola
sens cap mena de pietat.
Allí en una cantonada
mòlts ho llegian badant,
y quant després de llegirho
veyan al municipal,
ab un sonrís se 'l miravan,
que ell sabia despreciar.
Ab lo sèu deber cumplia
recordantse de Guzman,
y dient—Jo tiro la bola
si ell va tirar lo punyal,—
era 'l terror de mòlts gossos
ja feya una pila d' anys.
En això content pensava,
quant se veu venir pe'l Call
un gos carlí; ell repara
que no du morrió... endevant.
¡Ja veuréu si cumpleix ara
com un bon municipal!

III.

L' HÉROE.

Lo gos, que, si 'n volen senyas,
era petit y escuat,
s' aturá á la cantonada,
ahont hi havia arraconats
uns quants retallots de llauna,
pedassos, pols y un os llarch,
que fou lo que al gos sens dupte
mes que lo altre va tentar,
y per això allí s' estava

ensuma que ensumarás.
Ficant la má á la butxaca
llavors lo municipal
treu desseguida la bola,
s' abaixa, la va á donar,
quant de repent sentint—¡*Lando.*
Se gira y veu ab esglay
que un amich, á qui ell debia
son empleo y favors grans,
era l' amo d' aquell gos
á qui ell debia matar,
que en aquell moment mirava
un esparver disseeat
en casa del aucellayre,
mentre estava al gos cridant.
¡Sols situació tant trista
pót compendrer un cor lleal!
Tot confòs nostre home estava
sens poders determinar,
quant aumentá sas angunias,
venint per l' altre costat,
de passeig, un regidor
ab un senyór enrahonant,
y 'ls dos aprop d' ell s' aturan
sa conversa à continuar:
¡Heu vist mes desditxas juntas!
¡Heu vist compromís mes gran!
Si dòna bola, ingrat queda
ab lo sèu amich lleal,
y si no li dòna, falta
al sèu deber, que es sagrat.
¡La engunia que ell passá allí
à res se pòt comparar!
De aquell regidor en forma
lo deber se 'l mira allá,
y en forma de un que tè un gos
tè á la bora l' amistat.
Se n' anava, y 'l deber
li deya:—T' has de quedar;

se quedava, y:—¡Vésten! ¡vésten!—
li deya al cor l' amistat.
¡Cóm se pót cumplí ab los dos
sense faltar gens á cap!
S' ajupia á dar la bola
y no la podia dar;
ae n' anava per no darla
y 's quedava allí clavat.
Si no 's dòna, pert l' honor;
si la dòna, la amistat.
Ja no savent lo que fer
s' anava á desesperar,
quant veu venir una criada
ab un cetrill en la má...
Llansa un gran crit d' alegria,
—¡Ob!—diu—¡Ob! ¡Ja estich salvat!—
S' ajup, dòna al gos la bola
que se la menja al instant;
pren lo cetrill á la criada,
y al fiel gos oli donant,
si per lo deber lo mata
lo salva per l' amistat.

CANTARELLAS.

¡Qué hermosa que ets desmayada!
¡Que hermosa que ets, pobre nena!
¡Per ço no 'm plauen las donas:
Sempre desmays y xìmplesas!

—

Vas dir que 'l cor me darías
si jo 'l meu cor te donava.
Ja 'l trobarém, deixau córrer.
No cal pas que 'l portis ara.

—

Perque 't vaig enganyá un dia
me dius que sò un miserable.
Encara tinch quatre duros
per tirártels per la cara.

—

Sempre 'm juras que si 't deixo,
de pena mors l' endemá.
Posembo á mans de qui vulgas.
¿Quánt t' hi jugas que no ho fas?

Jo tinch desitx d' estimarte;
tu tens desitx de ser meva,
y un oncle que tinch á Caldas
tè un desitx mòlt gros de melsa.

Cada volta que m' escrius
umples lo paper de llágrimas;
no ho fassis, perque s' esborra
y no puch llegir la carta.

—

Sempre 'm dius mòlt amorosa
Estímam hè y seré teva.
¡Estímam sempre! Ara hi corro.
¡Ay, ay!... aquesta... ¡estimeula!

—

Est estiu en un convent
m' han dit, nina, que 't tancavas.
Si aquest estiu tu 't fas monja,
l' ivern que ve jo 'm faig capa.

—

¡Ja dels arbrea can la fulla,
ja sa 'n van tots los falsiots!
¡ja cridan las castanyeras
y m' apuntan panallons!

—

Me dius sempre: Si tu 'm deixas
fesme enterrar, t' ho demano.
¡Ob! Tu ray... aviat bo has dit.
¿Qué 't pensas que du poch gasto?

—

T' entrego un cor ple d' amor
y un ánima de fe plena.
¡Dona! ¡Jo diria gracias!
Si no tens modos, aprenne.

—

¡Son tos ulls dos estrelletas,
y ten llabi un pinyonet!
¡per ço pinyonets y estrellas
menjo en compte de fideus!

—

Des que tu te n' ets anada,
de mos ulls no aixugo 'l plor,
¡per ço 'm diuhen, des qu' ets fora:
en Josepet dels ulls molls!

—

¡Ab tu de nit sempre penso!
¡ab tu de nit penso sols!
de dia... no m' ho permeten
las mevas ocupacions.

MARINESCAS.

LA DESPEDIDA.

—¡Marinereta!
—¡Marineret!
—¡Adèu, m' aymía!
—Un patonet.

Hermós matí; cel blavisch;
lo sol, semblant que se 'n reya;
o mar, mirall que un s' hi veya,
¡y aquella olor de marisch!!

Los cranchs saltant per las rocas,
obrintse ja las petxinas,
y corrent com gelatinas
per damunt l' aygua, las mocas.

—¡Marinereta!
—¡Marineret!
—¡Adèu, m' aymía!
—¡Un patonet!

—

—¡Si te 'n vas, Titet, jo aloco!
—No tingas pò; 't duré un lloro.
—¡Si te 'n vas, Titet, jo 'm moro!
—No tingas pó; 't duré un coco.
—¡Si te 'n vas al minxo 'm fico!
—No tingas pó; 't duré un negre.
—¡Si te 'n vas com está alegre!
—No tingas pó; 't duré un mico.

—¡Marinereta!
—¡Marineret!
—¡Adèu, m' aymía!
—¡Un patonet!

—

Ell s' embarca en la goleta;
ella se queda afligida;
lo barco surt de seguida.
¡Deixéu que plori! ¡¡Pobreta!!...

. . . . . .

Es l' estiu. Prop la barraca
hi ha un senyor mòlt gros que neda;
veula, y ja l' amor l' enreda
veyentla trista y tant maca.

—¡Marinereta!
—¡Ay senyoret!
—¿Per qué estás trista?
—¡S' en va en Titet!

—

Lo senyor deix las carbassas
en lo mar y salta en terra,

á n' en Titet vol fer guerra,
y ella diu, per sí:—¡No 'm cassas!—
Fuig lo barco de la costa,
y la corrent que ja apreta,
sempre cap á la goleta
las dos carbassas acosta.
—¡Marinereta!
—¡Ay senyoret!
—¿Per què estàs trista?
—¡S' en va en Titet!

—

—Si 'l deixas, jo 't faig dur gorro.
—¡Dins mon cor son amor queda!
—Portarás vestits de seda
—¡¡Deixarlo jo!! Ara hi corro.
—Me caso ab tu de seguida.
. . . . . .
—Tant diréu que ja m' hi penso.
—¿L' bas olvidat?—Ja comenso.—
—¡Per casarse tot s' olvida!
¡Ja es senyoreta
Del senyoret!
¡Cull las carbassas,
Marineret!

LA PESQUERA.

Devant d' aquell negre que hi ha baix la Riba
S' hi gronxan llanxetas com closcas de nou.
—¿Que anem donhs, salada?—Anem, noy, y tiba!
Barquer que ja boga, te barca que 's mou.
Lo rem puja y baixa, la llanxa camina;
La font del Neptuno ja 's deix com recort;
Ja 's deixa Jlisquenta, detrás, la Matxina,
Ja passa las voyas, ja es fora del port.
Allá, cent barquetas pescant á l' encesa,
La llanxa ne voltan que allí sol parar:
Y mentres festejan promés y promesa,
Pescant, los perfuman d' asqué y de quitrá.

—

Com si fos dona
d' algun sereno
—¡Oh mi serena!—
diu lo donzell.
La lluna, quasi
vessant de plena,
en lo cel brilla
com un pagell.

—

¡Ay mira, mira;

vola de xanguet!

—

Refleeta l' aygua
que á sos ulls balla
de dalt muralla
tots los fanals:
y aixó y las teyas,
junt ab la llona,
mostran á l' una
dos sers eabals.

—

¡Ay mira, mira;
vols de barats!

—

Negres com muscloa
son los ulls d' ella,
brill eom d' estrella
tenen tots dos.
Ell á la nina
diuli la hermosa,
ella amorosa
diuli lo hermós.

—

¡Ay mira, mira;
crech que es un pop!

—

—Com jo ditxosa,—
diu la promesa
de amor eneesa,
—no hi ha ningú.—
Y 'l promès dantli
duas besadas,
li diu:—M' agradas
y 'm caso ab tu.—

—

¡Ay mira, mira;
ja hem pescat llus!

—

Issan velas y á la platja;
puig lo peix ja espera 'l carro,
crits de llus y de llubarro
s' obuen dins de cada buch,
y mentre 'l promés se gronxa
en brassos de sa estimada,
al arrastrarse la onada
li diu sempre:—Ruuuch... ruuch... ruch.

LAS JOYAS.

—

¡Obrius, petxinetas,
surtiu, peixets blaus!
Las ninas ja vénen;
lo sol ja n' es alt.

—

Ja está 'l rocam com un xop;
l' ona hi bat, la escuma hi cau;
y lo cel, serè, es tan blau
com si bagués rebut un cop.

—

¡Obrins, petxinetas,
surtin, peixets blaus!
Ja 'ls nins y las ninas
ne tiran junts l' art.

—¡Oh issa!... van cridant tots,
mentres junts van estirant,
y l' amploya, brillejant,
per dintre l' art ne fa bots.

¡Obrius, petxinetas,
surtiu, peixets blaus!
Un nin y una nina
del rotllo se 'n van.

Un cop lluny se veuhen,
un cop sols están,
lo nin ne treu joyas
d' or y de coral.
Las dòna á la nina.
—Pren, nina, si 't plau:—
La nina se posa
primer los corals.

Sembla 'l mar, tant esenmant,
que á la platja, hont bat lo sol,
ab sa onada afeytar vol
y ja la está ensabonant.
La nina en son fons se mira
y al mar fa dolsas preguntas,
mentre 'l nin, mastegant puntas,
s' arregla 'l xavo y suspira.

Passa un rap, y diu l' aymada:
—¿Ab tanta joya adornada,
digas qué 't semblo, peixet?
¡Ay qué titona
ab la arreeada!
¡Ay qué bufona

ab l' anellet!

—

Passa un pop, y diu l' aymada:
—¡Ab tanta joya adornada,
digas qué 't semblo, peixet?
¡Ay qué titona
ab la arrecada!
¡Ay qué bufona
ab l' anellet!

—

¡Obrius, petxinetas,
surtiu, peixets blaus!
La nina en las ayguas
s' está enmirallant.

. . . . . .

¡Se sent un crit d' agonía!...
Es que als nins han ja lligat.
—Estas joyas s' han robat,
vingan ab mí á l' alcaldía.

—

¡Obrius, petxinetas,
surtiu, peixets blaus!
Que ja se 'ls emportan
los municipals.

LOS ÚLTIMS BADALLS

Fresca era l' aubada, lo Sol s' aixecava
Sentint no poderse llevar á las nou;
La mar se 'l deixava detrás satisfeta
Com blava gallina que ha post un ou d' or.
Los núvols, com tendas, aprop d' ahont ell era
Venian bufaodas de mils de colors,
Y com dolls de plata, veyent Barcelona,
Los peixos entraren á dintre son port.
Hi entrava 'l llubarro, la grossa tunyina,
Lo congre, la sipia, 'l llus y 'l pop,
Y meutres de fora tots dintre n' entravan,

A fora surtian barquets pescadors.
Barquets que ab llurs velas, ereguí paperinas
Que anant al Criadero comprárem jo y mòlts,
Que sols per un quarto ne davan tot una,
Y encara deixavan, per béurer, un got.
Un cop que las velas ja no 's distinguiren,
Los peixos volgueren tenir reunió,
Y sota las dragas fundant l' Atenco,
Aixís, ab veu ronca, parlá 'l sabi pop:

Ja savem bé tots los peixos
que hem nascut per ser pescats,
vennts y cuits y menjats;
los nostres fats son aqueixos.
Per mes que 'l front ara arruga
la sardina y mal ho trova,
a' ha de sentir dintre un cove:
—¡Sardineta que belluga!
Del dolor l' amarga copa
lo xanguet ne beu com cap,
y també la tasta 'l rap
quant per tot lo fan ab sopa.
Lo congre, sempre ab arrós
ne fa son últim paper,
y ab pésols, ne tè de ser
del llus lo fi desastròs.
Lo llubarro, en sa campanya,
tè l' afront, á mes d' aixó,
de que si 'l compra un senyó,
se l' emporta per la ganya.
Tots en fi d' un modo ó altre
sufrim la nostra sentencia;
pero no ab tanta freqüencia.
¡Vaya! ¡no 'n calia d' altre!
Nos estarém dintre 'l port
fins que passia la Quaresma,
y cuydado á pérdrer l' esma,
perque 'l que 'n surti, ja es mort.

Ja que han dat en la manía
de pescarnos tants plegats,
nos quedarém amagats
y que pesquian á sa tia.
Aixís s' evitan mòlts mals,
de que á mi 'm deuréu la gloria,
y quant la Quaresma 's mòria
jo vos diré los senyals.

—

Diu 'l pop; lo peix ne cafla
no tement ja á la paella,
y 'n queda un de centinella
mirant fixo á la muralla.

—

Passa un dia y passan dos,
y 's veuhen palmas en gran,
y vellas portant llorer,
y xicots fent juli ab rams.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet ja 'l primer badall!

—

Passan dos y passan tres,
y se sent de prompte: ¡¡Raach!!...
y se veuhen grans plumeros,
y es que passan los armats.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet ja 'l segòn badall!

—

Passan tres y passan quatra
y son que jucus van matant
y amunt y avall passan ciris
ab sarrells de paper blanch.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet ja 'l tercer badall!

—

Passan quatre y passan cinch
y 's veu farigola en gran,
y las casaeas aquellas

que surten sols un cop l' any.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet al fi 'l quart badall!

—

Passan cinch y passan sis.
y als anyells se veu entrar,
y 'ls padrins ja compran monas,
que als fillols regalarán.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet al fi 'l quint badall!

—

Passan sis y passan set,
y en Monjuich la salva fan.
y 'l torner cremat ja desa
massas y xarrichs-xarrachs.
¡Alegría! ¡La Quaresma
n' ha fet ja 'l darrer badall!

—

Aixís que això lo peix sent,
diu:—A viure y cap á fora,—
y en professò enlluernadora
surt de son retraiment.
Retraiment que entre altres mals
tingué 'l de pujar, senyós,
la sardina á vint y dos
y lo llus á dotze rals.

CANTARELLAS.

¡ Ja 'l fret que tenim á sobre
no 'm trovará, com mòlts anys,
menjant neulas com un bisbe
ab la paperina al cap!

Tu, nineta, n' ets lo misto;
lo meu cor una fogayna;
y *Cupido*, la cuynera
que ventant mante la flama.

¡ Sota un arbre de la Pnda
Va naixer ¡ay! l' amor meu !
Quant del mòn fassi un pessebre
Posaré allí 'l naixement.

Si en ton cor l' amor no hi nia,
que 'n tens no digas, nineta,
perque de cors sens amor
se 'n troban fins en las peras.

Si á la professó de Corpus
nostres amors fan anar,
hi anirá 'l teu fent de nano;
lo meu, nina, de gegant.

A tu que res tens al cor
vinch á demanar ternura.
¡Per ço 'ls cegos s' encomanan,
per veurhi, á Santa Llucia.

¡Adèu! ¡Adèu, nina meva!
¡adèu, que me 'n vaig! ¡Adèu!
perque tinch l' arrós á taula
y á mí m' agrada cruet.

¡¡POBRES CORS!!

Sòn las set del dematí.
Ella s' está en lo balcó.
y lo amant, fent lo baró,
desde 'l carrer, diuli així:
—Si abandonas al teu pare
y ab mí 't casas, vida meva,
tota ma fortuna es teva,
ja que mon cor no es prou ara.
Tindrás cotxes y caballs,
y confituras y toyas,
y vestits de seda y joyas,
y bons teatros y grans balls...
y la nina ja s' bo creu,

y ja la vens lo pillastre,
quant tot plegat passa 'l sastre
y diu:—Páguim lo que 'm déu.—
Al sentirho, l' amant, fuig;
li crida 'l sastre—¡Bribó!
y ella s'en vá del balcó
deixant véurer son cuig.

. . . . . .

¡Ella pert las il-lusions
del ser que mes adorava!
y 'l sastre .. lo que pujava
lo compte d' uns pantalons.

LA MORT DE LA NINA.

BALADA.

Las noyas del pis de sota
tenen una nina ab máquina,
una nina tan bonica
que plora y diu: — *Papa* y *mama*.
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gasta los sèus pares!

Fa no mes quatre ó cinch dias
que la van portar de França,
y ja hi jugan á senyoras
y á fer cou-dimá y gronxarla.
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

Al cap d' un quant temps que hi jugan
ja s' ha espatllat del dir: *Papa,*
poch després, d' una cayguda,
ja s' espatllat del dir: *Mama.*
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

N' ha fet pagá l' quinquillayre
set pessetas d' adobarla;
mes quedá sense perruca
y del nas escarbotada.
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

Duyan pantalons las noyas:
ja de llarch las han posadas;
passa un ximplet fent lo mico,
y ja la nina descansa.
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

Lo que ans era fira y ninas,
ara es *guarda-pelo* y cartas,
y per un ninot ab lentes,
la nina jau olvidada.
¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

Quant la seva avia aixó nota
en lo sostre mort la tanca,
y mentres ellas festejan
la nina jau olvidada.

¡Malaguanyats los diners
que s' hi han gastat los sèus pares!

—

Ja ha passat temps; res de nina.
Ja las noyas sòn casadas,
y totas, ninas ja tenen
que saben dir papa y mama.
Ab l' altra, ¡malaguanyat
lo que hi van gastar sos pares!

CANTARELLAS.

Quant me dongulas esperansa,
no me la dongulas entera;
dómen un xich cada día
perque 'l cor visca de renda.

—

Si cada un dels que tu estimas
es cert que 'l cor t' ha fletxat,
¡ay pobre cor teu, nineta!
déu semblá un sant Sebastiá.

—

¡Jo m' haig de venjar! ¡ingrata!
¡Tu has olvidat l' amor meu!
¡¡Allá hont te trobi!!... ¡Te juro
que 't mato!! Ey... moralment.

—

Los teus desdenys, en perill
han posat la vida meva.
Pero ara, gracias á Déu,
ja comenso á menjar semula.

—

Lo que he patit, ma nineta,
lo que per tu 'm poso flach,
hè prou t' ho dirán las calsas
que 'm son amples de mitx pam

—

Del meu cor, jo, vida mia,
vaig entregarte las claus.
Guárdalas hè .. Si 's perdessen
lo tindriam d' espanyar.

—

Han vist ja tants mars de llanto
mos ulls plorant desconsols,
que á voltas pensan que 'l nas
es la llanterna del Moll.

—

L' ÚLTIM SUSPIR.

BALADA.

Quant un de dalt la fortuna
á son últim grahó baixa
y ha de anar á fer visitas,
se muda, tot s' empolayna
y de cop... ¡Primer suspir!
Es que 'ls guants se li foradan.

—

Se 'ls mira un rato, al fí 'ls llensa,
no hi conta y ja sens ells passa,
quant fica 'ls peus en un sot
y dins d' ells sent entrar l' aygua...
Renega y... ¡Segon suspir!
Té la botina esbotzada.

—

Com que es en la part de sota
no 's repara y passa encara;
quant la levita 's veu llunta
y es freda si la má hi passa...

Reira de !... ¡Tercer suspir!
Per lo colze 's veu la trama.

—

Surt ja no mes quant fosqueja,
y com no 's veu, així 's passa;
quant se sent que la cadira
la boga en la carn li marca.
Salta rabiós... ¡Quart suspir!
Té las calsas foradadas.

—

Al cap de poch s' aconsola
pensant que 'ls faldons ho tapan,
quant veu sarrells en la armilla
com un bolero quant balla...
¡Mireu que es mòlt! ¡Quint suspir!
Es de satí y se li talla.

—

Fins á dalt de tot se corda
y ja no 's veu, això 'l calma,
quant s' espanta ab son barret
mes que cap colom s' hi espanta;
¡Desgraciat!... ¡Sisé suspir!
De tant vell ja se li xafa.

—

Tot espellifat y pobre
per los Escudillers passa,
y dins d' un aparador,
sense voler, s' enmiralla
¡Tanca 'ls ulls!... ¡Seté suspir!
¡Adèu per sempre, elegancia!

—

La col-locació no ve,
y 'l temps passejant ne passa,
y un dia ja sent la una,
las duas, las tres, las quatre.
¡Ah! ah! ah!... ¡Ultim suspir!
¿Sabeu de qu' era? ¡De gana!

CANTARELLAS.

No estranyis que en mon cor capian
mes amors dels que tu pensis.
En Sarriá, del Sagrat Cor
diu que n' han fet un col-legi.

¿Dius, haventne estimat d' altres,
que á un rich sols l' amor vols dar.
Francament; per venturera
te trobo 'l cor un xich car.

No perque ets guapa de fora
crech que 'l cor tingas bo á dintre...
¡Ja sè que las escubertas
ara es lo millor dels llibres!

Lo trich trach de lo teu pit
que era foch d' amor me creya,
y es... que... com duyas relotge,
se sentia la rateta.

¡Ves si n' es de gran lo mòn!
¡Ves si n' es de gran lo mar!
¡Ves si n' es de gran lo cel!
Mon amor, donchs... no es tan gran.

No tèmis que t' aborreixi
perque sòn nobles tos pares.
¡Jo ja sè que en aquest mòn
tothom tè una pena ó altre!

¡Avuy m' han dit per lo barri
que ja 't cansa l' amor meu!
Si es cert que n' estás cansada,
pren un tamboret y sèu.

LOS RECORTS DE LA INFANTESA.

BALADA.

¡Jo 'n tenia ¡ay! una mare,
estimada del meu cor!
que ó bè 'm daba una munyeca
per aconsolar mon dol;
ó ab cullereta de plata
culleradetas mam dols.
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn mòlt dolsos recorts!

—

Mes gran ja, una maynadera
á qui *teta* deya jo,
quant ab un saluet de pasta
no aconsolaba mon plor,
una pipa de carmel-lo
comprava y la dava al noy.
¡Los recorts de la infantesa
ne son molt dolsos recorts!

—

La sirventa, que tenia
per nubi un tambor major,
me duya á cal adrogoer
á comprar los macarrons,
y al fadrí feya dar sempre
algun confitet pe'l noy.
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn molt dolsos recorts!

—

Tinguí una avia!... ¡Ay pobre avia!
la *baba* li deya 'l noy;
cada any pe'ls Reys me posava
la sabateta al balcó;
y per Pasqua 'm dava mona,

pujantla cada any d' un ou.
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn mòlt dolsos recorts!

—

Sempre que venia l' avi
duya confitets pe'l noy;
me doná cada any la palma
fins que ja siguí grandot,
y encara jo entrar no 'l veya.
ja deya:—¡*Babo*, un *bobó*'—
¡Los recorts de la infantesa
no sòn mòlt dolsos recorts!

—

May, per casa, la sucrera
estava segura en lloch;
llegia sols *cargolillos*,
ho lleminaja tot,
y ttepaba los papers
ahont hi hagués estat re dols.
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn mòlt dolsos recorts!

—

¡Si m' haguessen vist lo dia,
dia de la Concepció,
ab la paperina al cap
de las neulas, y tot jo
enllafarnat de la goma
d' aquell sucre d' aquell dols!...
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn mòlt dolsos recorts!

—

Ara ja 'l dols no m' agrada,
ara no m' agrada 'l dols.
¡Fins mos somnis sòn amarchs
perque penso ara en lo mòn!
Per ço dich, sabent lo dolsos
que eran quant pensava en dols:
¡Los recorts de la infantesa
ne sòn mòlt dolsos recorts!

Á DOS PRESUMITS, QUE AL PARLAR DE LA GLORIA DEL RECTOR DE VALLFOGONA, VAREN DIR QUE NO LI ENVEGAVAN.

Soneto.

Nanoa ridículs, que us mofeu de atletas
A qui sempre ha mimat la fama histórica,
Quant de sa tomba encar la llum fosfórica
Gloriosa brilla entre 'ls mes grans planetas;
No cap lo geni en closcas tan estretas:
Preneuho com resposta categórica;
Puig sòu, plens de Gramática y Retórica,
Bons mestres de minyons, dolents poetas.
¿Qué hi fa que un de vosaltres no comprengui
Que en mitx del cél de gloria que 'l cubria
No es taca 'l núvol que vostre ull sorprengui?
¿Qué hi fa, ai sap lo mòn que us desprecía,
Que encara que algun cop lo Sol l' ofengui,
Sempre ha aigut lo Sol lo rey del dia?

AL MATEIX ASUMPTO.

SONETO.

¡Guineus, que no arribant may á la parra,
La gloria n' ofusqueu del gran García!...
¿Qué sòu devant la lira que ell tenia,
Mals barberots que ni toquéu guitarra?
¡No sè, no, á fe de nell, quí us encaparra
Ab geni tan petit, que si 's volia
Tant sols per ser mal sogre os serviria,
Tractant al mes gran Geni. de panarra!
Per forsa es d' estranyar que no us acudi
Que si en que sòu tan ruchs lo mòn no atina,
Jo tinch, perque aquest mòn de parer mudi,
Vritat que us matará com enmatzina:
Lo que vosaltres feu, s' apren á estudi;
¡Lo d' ell, fou raig de inspiració divina!

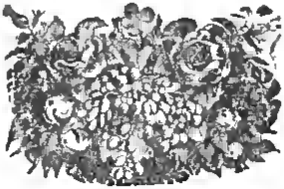

TRACTANT UN CONEGUT DE COMPRAR UNA TORRETA, S' ACABÁ PER PARLAR DELS TESTOS QUE HI POSARIA, Y AL SER INTERROGAT L' AUTOR EN LA XOCOLATERÍA DEL LLIMONET SOBRE QUINAS FLORS LI AGRADAVAN MES, RESPNOGUÉ AR LO SEGÜENT

SONETO.

Un LLIRI BLANCH veyent tant sols disfruta
Qui somnis de puresa necessita,
Y, fora de l' AROMA, tot irrita
A qui del dols amor segueix la ruta.
La encesa ROSA, de rosada aixuta,
Ne vol la nina que á un sarau s' invita;
Y per portarlo al trau de la levita,
Un elegant, per un CLAVELL disputa.
Cada hu per lo sèu gust n' escull floreta,
Com sol escullir sant cada devota;
Per ço jo del meu gust seguint la beta,
Perque en res de lo dit entench pilota,
Dech dirlos que per mí, parlant en plata,
La flor que jo vull mes... es FLOR DE NATA.

A UNA DONA GRAVADA DE VEROLA QUE, HABENTSE PROPOSAT ENTABANAR Á UN MINYÓ DE BONA FAMILIA, TRACTAREN LOS PABENTS D' ANABLA Á TROVAR; PERO MES BEN ACONSELLATS PER UN APOTECARI DEL CARRER DE BAIX, LI DEDICAREN LO SEGÜENT

SONETO.

Garbell mal fabricat per la verola,
Fet ab pell esbotzada de timbala;
Paret feta mal-hè ab mil cops de bala,
O *blanco* d' algun tiro de pistola;
Mes sots que carretera tens tu sola;
Carrer mal empedrat; de pou escala;
Escorradora en que lo peix se sala
Mentres, mirantsho trist, lo gat miola;
Per ratas rosegat tros de candela,
Carota que á una bresca se assimila,
Brodat, del que ha saltat ja la antiguela...
Te 'n diriam com estas una pila;
Pero sent tu garbell y no sent nula
Garbella lo que hem dit, y 'l que ets calcula.

A UN ELEGANT DESVERGONYIT QUE, HAVENT VINGUT Á MENOS PER DESGRACIAS DE FAMILIA Y LA PERDUA DE UN BRICH-BARCH CARREGAT DE FARINA EN LAS COSTAS D' ALGER, ANAVA TAN POBRE Y TAN ESPELLIFAT, QUE SE LI DEDICÁ LO SEGÜENT

SONETO.

Plumero al cap d' un any d' espolsar salas,
Tronat gech d' andalús, grua ab pendatxos,
Coixí mitx reventat de clins de matxos,
Madeixa de desfilas per fer calas;
Congre estantís que mal olor exhalas,
Feix ambulant d' espellifats cenatxos,
Manyoch de perruquer fet de mostatxos,
De fer volar coloms barret sens alas.
¡Víctima trista de la fam que 't menja!
No penjan, no, mes llassos d' una monya
Que del teu trajo, de qui 'l fat se venja;
Pero no tingas por, perque ets tan tronya,
Que encar que al fi 't caurá tot lo que 't penja,
No 't caurá may la cara de vergonya.

AB MOTIU DE HAVER DIT ALGUNA QUISQUILLOSOA QUE NO 'LA AGBADAVAN LAS GATADAS D' EN PITARRA.

SONETO.

Com que may falta en lloch gent paperera
Que fan de lo mes xich un gran misteri,
Las gatadas s' han vist ja leri leri
De morir quinze dias andarrera.
Han dit en Pere, en Pau y en Berenguera
Que era alló bromejar de poch senderi,
Y tocan lo violon, ó bè 'l salteri.
Si en tal error encara 's persevera;
¿Qué es fer gatadas, ja que se 'ns apura,
Sino lo que tothom sol fè á tota hora?
Fa una gatada qui casars' procura;
Fa una gatada qui per donas plora;
Y es homes, mòn, y vida que tant dura,
Gatada que á las mevas deixa fora.

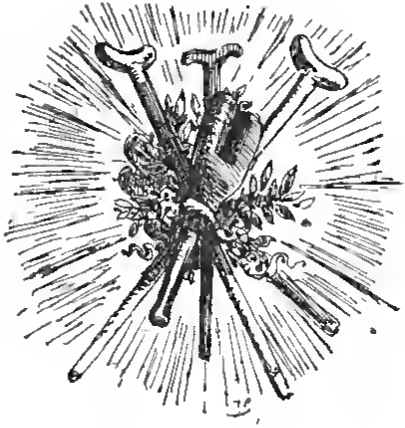

LA VIDA DEL ANY.

SONETO.

Naix l' any mòlt poch després qu' han posat llufas;
Veu porchs, per Sant Antoni, en las Espanyas;
Arriba als Jochs florals y enten llurs manyas
Quant fan á las ninetas magarrufas.
Veu modas, pentinats, grossas estufas,
Y gent de mala fe, y *cops* y banyas,
Y arriva ja á Tots Sants y veu castanyas,
Y menja per Nadal lo gall ab *trufas*.
—Ja'n tinch prou,—diu aquí—m'en vaig á casa.—
Estich cansat del mòn, vull ja deixarlo.—
Y despareix furient com bala rasa,
Deixant que vinga altre any á rellevarlo.
¡Tant sols en aquest mòn l' home es prou ase,
Per fer sempre 'l mateix sense cansarlo!

VOLENT UN BON SENYOR CASAR Á SON FILL PER DISTRÉUREL DE CERTAS CARORIAS Á QUE S' HAVIA ENTREGAT AR MOTIU DE HAVER TRET LA PRIMERA DEL HOSPITAL, 'L ENVIÁ Á CASA DEL AUTOR PERA QUE 'L SERMONEJÉS Y LI DIGUÉS QUINA DONA ERA MES BONA PER SON OBJECTE, Á LO QUAL AQUELL CONTESTÁ INCONTINENT AR LO SEGÜENT

SONETO.

La trias, de primer, que sia maca;
Desprès, si vols diner, que sia rica;
Que no li agradi mòlt l' anar bonica;
Mes que no porti may ni mitja taca.
Que tingui ja ta sogra á la *Carraca*;
Que dur no vulgui calsas gens ni mica,
Que may migranya 't dongu ab sa palica,
Ni tinga de pintarse la gran flaca.
Que bregui ab lo didal, agulla ó troca,
En lloch d' anar rodant de Seca en Meca;
Que may per gos ni mico 's torni loca
Y 't sápiga arreglar ben bè la teca.
Si 'n trobas una axí, y per sort te toca
Que ella no 't vulgui á tu, de bona peca.

LO GANDUL QUE JO CONECH.

SONETO.

Conech jo á un gandul, home com cal,
Que os juro que de tonto no tè pel,
Puig troba lo vagar dols com la miel,
Y lo sèu ventre n' umple com timbal.
Se lleva á quarts de dotze com malalt,
Rendeix al esmorsar tribut fidel,
Prenent cafè desprès, ne troba 'l cel,
Y fuma, si pót ser, puro de ral.
Ab lo diná y sopá fa igual si vol,
Si viatja va á primeras en carril,
Ne passa tot lo temps prenent lo sol,
Aixís es mes ditxós que mes de mil,
Y tot això ho pót fer pobre y gandul
Deixantse la vergonya en lo baul.

LO MES NATURAL.

SONETO.

Natural es que tinga punts la mitxa,
Com ho es que gran malicia finga un trutxa;
Y sent de fum, es natural que 'l sutxa
Sia tant negre com detrás de fitxa.
Tant natural es l' aigua quant esquitxa
Com l' avaro quant unsas encartutxa,
Y es natural llansar lo que 's rebutxa,
Com ho es tenir quietut fent calma xitxa.
Si ho es que un sabater clavi una tatxa
Es natural que 's perdia qui derrotxa,
Es natural l' arena per la platxa
Y ho es, per fi, lo grá, fins la panotxa;
Pero mès ho es qui nú, se posa en fatxa
Perque 'l copien los xicots de Llotxa.

LO SANTUARI DEL AMOR.

SONETO.

Sòn com d' un rich palau cambras de plata
Del niu dels meus amors las cambras totas ·
La gran tè per estatuas quatre sotas
Y en la paret llirs d' or sobre escàrlata
La xica ab sa hermosura encar la mata,
Semblant que hi hau tirat tresors á bòtas,
Quant tersas perlas, com plogudas gotas
Dins quadros brillan de pulida plata.
¡Preciós palau, que ab sos encants invita
A que estonas passem amorosetas,
Ab la que 'l cor per viurer necessita!
¡Temple diví que ni han somiat los poetas!
Y que deixem per casa mes petita,
Perque 'ns lo puja l' amo set pessetas!

CANTARELLAS.

¡Adèu, nina! ab tos desdenys
mes lo clau al cor me rebias!
y ab tot y que 'm fas patir...
M' alegro mòlt de conexíxat.

Quant jo amor te demanava
un mocador teu trobi;
com que 't dius Susagna Isaura
me vas dar brodats S. I.

¡Un recort dius que 'm demanas!
¡Quánt t' estimo, vida meva!
¡Me demanas un recort!...
¿Vols una corbata vella?

Si un instant de tu 'm separo
á tu 'm torna á dur lo amor;
l' amor meu es la Central,
jo la gent, y tu 'l Padró.

¡Encara guardo la trena
que 'm vas donar amorosa!
Encara fa aquella olor
d' esperit de bergamota.

Tu del meu cor, ¡oh nineta!
no te 'n mous per aná en lloch.
Tú, en lo meu cor, maymía,
hi estás á tota pensió.

¡Adèu, adèu! ¡Vida meva!
Que vas al teatro ja sè.
¡Pensa en mí!... Si hi ha *salidas*
potsé encara 'ns hi veurém.

Parlant de llits y de catres
deya 'l sagristá á la Rosa:
—Creume á mí; 'l millor dormir
es dormí en un llit de monja.

Que s' está sempre fent *mitja*,
diu la dropa de la Pepa.
Ja ho crech, perque, segons diuhen,
may n' ha fet cap de sencera.

Es amable D. Ignaci
y té una *querida* guapa;
per ço quant la sèva esposa
preguntá 'l que ell me semblava:
—Senyora—vaig contestar
—Que, per mí, té mòlt bon tracte.

Convé mòlt que las senyoras
vagin de dintre abrigadas.

—Per ço, contestá D. Pere,
la meva porta las calsas.

—T' he escullit á tu entre mil,
Ets honrat, tens gran pericia ..
—¡M' adula!...—No, 't faig *justicia;*
y era que 'l feya agutzil.

—¡Y 'l mes cruel!—deya en Titó
es que 'l senyó m' ha enganyat;
pero ab capa d' amistat.—
—Es fals, que duya paltó.

—

Fent un gran sermó á sa filla
deya D. Pau:—Mira, noya,
pren exemple de ton pare,
que may l' ha enganyat cap home.

—

—¿Qué fa 'l marit de la Ignés
tot lo dia á dalt la quadra?
—Res; treballant com un lladre.
—Tothom treballa com es.

—

¿Diuhen mòlts que D.ª Sila
es tant lletxota, Pasqual?
—No; la he vist al Principal,
y bè tè prou bons *fila*.

En Pau y la Pepa aprenen
junts á cal mestre, l' inglès.
—¡Ah!—contestá un *feligrés:*
¡vetaquí per qué s' *entenen!*

Mòlt cremat diu en Feliu
quant per los morts altres ploran:
—Tots los que sòn bons se moren—
y no pensa en que ell es viu.

La gent sols en los diners
tè lo cor y la esperansa;
per ço hi ha capsas de quartos
que 'ls hi diuhen capsas d' ánimas.

Diu que fins l' hi ha vist las formas
anant á la *negligé*;

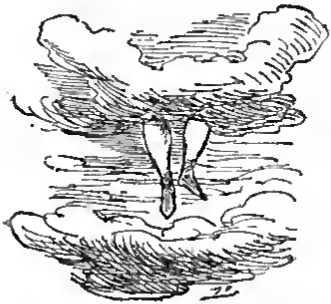

ja es verossímil, perque ella
es dona d' un sabater.

—

Preguntant á cert lingüista
quína era la millor llengua
de las que hi ha conegudas,
contestá:—La de vadella.

—

—¿Saps,—D. Pau digué á la Rosa,
que 'l teu home está mòlt flach?
—¡Ah! es clar,—contestá ella,
¡Com treballa tant de cap...!

—

Tonet, demá es lo teu sant.
—¡Ca!—Sant Antoni de Padua.
—A casa tots fem la festa
Per sant Antoni dels ases.

Li faltá á don Pau la esposa,
y quant esplica aquest cas
sempre diu:—Es una historia
que may me la trech del cap.

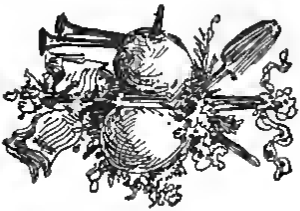

—Lo noy de donya Ramona
cregui que 's mòlt mal criat.
—¿Cóm pót ser, si ha tingut dida
y ha mamat fins á tres anys?

Ab tot y no tenir modos,
diu la Ignés que es delicada;
y déu esser que vol dir
que está mòlt sovint malalta.

¿Diu que en Pau ve de sanch noble?
—Jo crech que de sanch real.
A casa quant eram xichs
sè de cert que eram infants.

Miréu si es dropo en Saldoni
que, parlant ab sa promesa,
despres del dilluns de Pasqua
li demana encara festas.

Parlant d' una gran soprano,
per fè 'l músich y alabarse,
deya un: — Ans d' espatllarse
jo l' acompanyava al piano.
Y no deya 'l gata-moixa
en aixó cap disbarat,
puig havia estat son criat
un quant temps que va anar coixa.

—Jo dinant á casa d' altres
despres no sopo, don Just.
—Donchs si vol sopar de gust
séguia aquí y díni ab nosaltres.

—

Diuhen que escriu com Cervantes
don Nicomedes lo poeta;
y es que, com es esquerrá,
si vol, escriu ab la esquerra.

—

—¿Va bè?—Vaig dir á un drapayre
que casat era de nou;
y ell va respóndrer:—No gayre;
tioch la dona tant xarrayre
que 'm posa un cap com un bou.

—

A uns sèus companys l' Andreu
deya, renyantlos á casa:
—¡Vaja! sembleu moscas d' ase.
¡Tot lo dia sobre meu!

—

Diuhen que Napoleon
va á visitá 'ls hospitals.
¡Fugiu! ¡Gran cosa! ¡Si 's mort
al últim pert dinou rals.

—

Duhent D. Pau 'l noy al mestre
digué:—Fássil anar dret.
—Això sí que 's impossible.
—¿Y per qué?—Perque es garrell.

CANTARELLAS.

Del cor que 't vaig dá estimante
fesmen, nena, un *recibet*,
perque la mort y la vida
ja saps tu que Dèu la tè.

Dius per tot que perque ets rica
jugarás ab mon amor.
¡Qué 'n vas de errada, nineta!
si tens mes sopa dos cops.

Que pensi ab tu nit y dia
m' escrius sempre segons veig.
¡De nit no es possible, noya!...
Desprès... me llevo á las deu

M' han dit que sempre acaricias
á n' aquest ditxós Fedor.
No vull mes celos, nineta,
acabem ¡ó jo ó 'l gos!

Dom un recort, nina bermosa,
de ma ventura passada;
una flor, un tros de seda,
y... me 'n faré una corbata.

Quant devant la teva mare
me fas senyas, mon amor,
pensa bè en que 'l peu esquerra
es el que tè 'ls ulls de poll.

Adèn... ¡Ah!... Si en lloch de flor
me vols dá una trena, hermosa,
pensa... en que n' hi hagi prou
per un cordó de rellotje.

LO GOS Y SON AMO.

FABULA.

Un senyor, aficionat á tenir bestias,
Teuia un gòs carlí d' allò mès maco,
Y fora las molestias
De lladrar á qui no anava currutaco...
Això que quedi dit entre nosaltres;
Mès, fora aquestas, no 'n doná may d' altres.
Al sertirlo lladrar de tal manera,
L' amo, sentia
Que ja que cap mès falta no tenia
Sols ab aquella li donguès quimera,
Y al fi pensá còm lo corretjiria.
L' acostumá á tractarse ab gent de manta,
Li pegá ab bits de bou, y dantli sucre,
Lo va domesticá ab perfidia tanta,
Que al cap d' un any, ó no passantne gaire,
Ja no abordava ni al escombriaire.
Mès un dia que l' amo, sol á casa,
Roncava com un ase,
Dormint gusrdat pe 'l gòs, que als peus tenia,
Entrá un lladre lo gòs que ja sabia
Que en lladrant li ventavan bastonada,
Callá, y lo deixeple vil de Caco
A son amo pelá d' allò mès maco.

. . . . . .

Lo contrariar á la naturalesa
Sempre ha de portar mals, perque es ximplesa.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

CANTARELLAS.

Dins que tinch un cor petit
y tu gran, no vull guanyarhi;
guardal y en tenint menuts
dómel y 't tornaré 'l cambi.

Segons lo que tu 'm contestis
m' aniré á fer la capa;
si 'm dius que no, madrilenya,
si 'm dius que sí, catalana.

Sempre 'm dius que si jo 't deixo
ne téns mil y encar millors.
Lo que es mil no m' ho fas crèurer.
nou cents... bè; no dich que no.

Si tu 't morts perque 's mor l' altre,
jo 'm moro, nina, d' amor.
Ara que de morts te parlo,
¿saps quí s' ha mort? L' Holavós.

Lo men cor, nina, se crema
ab l' amor que eterna te juro.
¡Després que tu 'n tens la culpa
encara 't queixas si fumo!

Quan te moris, en la tomba
no t' hi vull posar desmays,
perque després, si 's retornan,
no sè quins arbres serán.

Lo xipré m' indica 'l cel,
lo sol naixent la esperansa,
y tú, nineta, m' indicas
que d' allá bont no n' hi ha no 'n raja.

Per tu vaig perdent la vida,
puig per tu l' amor me mata.
¡O 'l teu sí, ó la llet de burra!
Ja no tinch mes esperansa.

AL CARRER DE FERNANDO.

ODA.

Adèu sisu, turrons, fins l' any que ve, sdèu sian
Oh nenss elegants, que quant iss non sentis,
Js al carrer de Fernando entrant vos distingis,
Ab lo xumplet, ó 'l jove que us ha robat la psn.
Adèu tu, vell risller, que js 'l cabell te can
Y ets psre de la noys que sl teu costst se veu,
Js tens psssat lo temps en que 'l fret fi de neu
Lo nss sb psuellons te feya tornar blsu.

Dels Campos ni del Prado no 's deya re llavora;
A passejar venian familias y parents,
Y aparadors mirantvos y estampas innocenta,
Ballavan la sardana de goig los vostres cors.
Mes ja ve secb l' estiu y apretsn las caiora;
Vestits de l' anquins clar se fan fè 'ls xitxarel-los,
Los confiters, per Corpus, preparan los carmel-los,
Y es mòlt concorreguda la Rambla de las flors.

¿Qué val que cada vespre hi vagi ab tal calor
Faltanthi tant promés y tanta sogra vella,
Si aquellas moscas d' ase no hi sent la mia orella,
Ni hi veig qui l' òs hi fassi tot suspirant d' amor?
Eu vá es que m' escarrasshi ananthi á dret y tort
Si fora 'ls den Fradera, no veig ninot ni nina,
Si, com diu bè 'l Tionelo, qu' está que desatina,
Ja 'ls frets gelats de xufla l' establiment ll han mort.

Planme encara si bl passo, d' apotecaris sabis
Qna aparadors omplirem de pots y de remeys
Mirar quanta medis tènen per subjectá á llnra lleys
A qui tè mals molestos ó nirvis ab agravis.
Muyra, mnyra l' lngrat, que com ios nostres ávis
No va á sembiant carrer á passejá alguna hora;
No es digne de tenir l' home que no l' anyora
Bigotis sota 'l nas, ni mosca sots 'ls llabis.

Al Illmonet jo anava per tindrer mès deiit;
Allá lo xocolate y un vas de llet prenia,
Desaprès pe 'l carrèr invicte prenguí 'l sol cada dia,
Y á fè 'l *dandy* ab las ninas hl ha anava cada nit.

Aixís que 'l ivern torni torneuhi tot seguit,
Ja que 'l barret de palla li fa una guerra eterna.
Que no 'a perdés l' anarhi com pert la mitja cuerna
Que ab pochs forners que 'n fassin se dóna ja al olvit.

Quant los jardins que s' obrin ja s' haguin tots tancat;
Quant ja s' estiga llest d' aná al passeig de Gracia;
Quant no quedi en la Rambla ab fullas ni una acacia
Per seure en las cadiras ab noyas al costat,
Tornéu ab los promesos si encara no ben pescat;
Tornén mamás y ninas de tant bons ratos gloria.
Y aixís d' est carrer nostre podrá parlar la historia
Als propis, als estranys, á la posteritat.

LAS DUAS ALBADAS.

I.

La del senyor.

¡No hi ha res com una albada!
S' arrebossa 'ls vels lo sol,
Y 'l doleíssim rossinyol
Llansa trova ennamorada.

L' anoell piula pe 'l boscatge,
Cantan en sos nius las merlas,
Y com enfilays de perlas
Cau rosada del fullatge.

Las branca de las flors bellas
Se lligan y se desligan,
Y apar que adèn al cel digan
Apagantse las estrellas.

Pe 'ls brins de l' berva gebrada
Com llassets guaitan las violas,
Y l' oreig, com banderolas
Mou las rosellas pintadas.

L' abegot bruns prop d' un lliri,
Brillejant la font murmura;
Tot llansa amor y dolsura
Com en amorós deliri.

¡No hi ha res com l' alegría!
¡No hi ha res com lo consol
Que ofereix al mòn, lo sol,
Al alsarse rey det dia!

Lo qui ara de las albadas
Tantas bellesas ha dit,
Pren lo xocolate al llit
Y 's lleva á las deu tocadas.

II.

La del pastor.

¡Qué pesada es una albada!
Tant si un vol com si no vol
Alsat, perque surt lo sol,
Ab la cara embotornada.

Treu las cabras del corral,
Y sense tastá un bossí
Vers lo mònt, y en sent allí
Ja t' enlluerna 'l sol qu' es alt.

Com per ço los ulls aclucas,
Tèna d' anar á las palpentas,
Y si en un rostoll t' assentas
Se 't desfá y na surten eucas.

Caminant per entre l' herva
Te mulla 'ls peus la roaada,
Lo sol no escalfa, y gelada
Fins qu' ell es alt se 't conserva.

Com la enterca fullaraca
Es humida, s' hi rellisca,
Y si un cau, gracias que n' isca
Ah una cama haldada.

¡No hi ha res com l' alegría!
No hi ha res com lo consol
De no llevars, fins que 'l sol
Ja es hèn al y rey del dia.

Lo qui ah queixas tant iradas
Sempre diu lo que ara ha dit,
A las tres ja deixa 'l llit
Y par forsa 'a traga albadas.

LA COMTESA Y 'L MAJORDOM.

FÁBULA.

Una comtesa viuda, bastant riea,
Y mòlt honica,
Tenia un majordom, que era mòlt mono,
Y ancara que, sent dama de gran tono,
Enamorarsen era rebaixarse;
Tant lo va véurer....
Que... us faig la creu si no'm volguessen créurer,
La comtesa per fí va enamorarse.
Com que essent bastant jove era aixerida,
Cridá tot desseguida
Y digué qu' esperava ah impaciencia
Que 'l majordom anés á sa presencia.
Tement camorra
Lo pobre home hi aná, 's tregué la gorra,
Que per ser consonant era escocesa,

Y mentres la comtesa
Per lo modo de dirli 's preparava,
Ell se gratava,
Pensant que sols renyarlo volgués ella,
Tant abiat lo clatell com prop l' aurella.
De promte y posant ja la cara seva
Sonrient y amable com un qu' enmatlleva,
La comtesa s' aixeca, i n' ell s' arrima,
Y fent quatre posturas,
Clá y catalá li planta que l' estima,
Dientli que una vida d' amarguras
Será la seva, si no li contesta
Qne ab ella 's casa en la primera festa.
Lo pobre majordom quedá una estona
Com una criatura,
Quant á véurer ballar un mico ó mona,
Per primer cop en lo carre 's detura.
Al véurer tal sorpresa,
—No temis, la comtesa
Li digué animantlo ab sa mirada,
—Jo estich enamorada
Y si que 'm correspons dius desseguida,
Nos casarem per Pasqua la florida.
Quant ell vegé que tant formal li deya,
A crénrer comensá lo qne no creya,
Y al punt li contestá: —No dech, senyora,
Darvos ab mi un marit que vos desdora;
Jo sò del poble,
Vos, com mòlt bè sabeu, sòu rica y noble,
Y encar qu' entenga
Que lo casarme ab voa ditxa 'm daria,
Contéu lo que diria
De mí y de vos alguna mala llenga.
Fèu riurer á la comtesa
Y li causá sorpresa
Lo que pe 'l que dirán dels que ho sabessen
Ells dos la ditxa d' estar bè perdessen;
Mes, per mòlt que la trista suplicava,

Lo majordom tossut mòlt s' hi oposava,
Quant vingué un dia
En qu' ella pensá bè com ho faria.
Fermavan en l' establo de la casa,
Per lo que convingués, un pobre ase,
Y mana la senyora
Que al instant lo criat lo trega á fora.
Un cop fòn al carrer, tot desseguida
A lo majordom crida,
Dient que s' estiga en lo balcó ab ella,
Si es que vol millorar la seva estrella,
Y fent posar al asa
Un mantell d' or ab armas de la casa,
Maná que 'l sèu servey, qu' era una pila,
Lo passegès d' est modo per la vila.
Al véure 'l primer cop semblant ximplesa
Tothom va murmurar de la comtesa,
Y lo que d' ella se digué aquell dia
Al home mès valent aturdiria.
Encara no contenta la senyora
Igual fèu l' endemá á la mateixa hora,
Fent surtir sempre ab ella á la finestra
Lo majordom per qui era tal palestra.
Al segon dia
Reparà que 'l murmull ja disminuia,
Y com mès dias fentho se passavan
Mòlt mes las mofas y 'ls murmulls mimbavan,
Fins que ja al cap d' un mes, per véurer l' ase,
Ni un sol vehí hi hagué qu' eixís de casa.
—Ja veus, digué allavors la gran senyora,
Que al fi es lo que dirán ximplesa y fora;
Puig si bè 'l primer dia
Tothom fora de sí crida y s' esclama,
Aquesta flama
S' apaga tant per graus, com ja sabia;
Que si algú de principi s' hi esbalota
Al cap d' un mes no hi pensa ni una gota.
Ho vegé 'l majordom, á la comtesa

Prengué tot desseguida per promesa,
Y al cap d' un mes, enamorats ditxosos
Se donaren los dos lo sí d' esposos,
Y la gent, no tant sols no 'n murmuravan,
Sino que dientli compte, 'l saludavan.

. . . . . .

Això, Fabi, vol dir que si algun dia
Passar pe 'l que dirán te convenia,
Mentres que ni á las lleys ni al honor faltis,
No temias quant per sobre de tot saltis,
Puig lo que de tu 's diga y de ta casa
Durará un mes com lo mantell del ase.

EPÍGRAMAS.

I.

—¡Mare! ¡mare!
—¿Qué?
—¡En Peret...!
—¡Vaja acaba! ¿Qué ha sigut?
—Ha pegat al geperut,
—¡Pobre home! Si que es mal fet.

II.

Jo no sé per qué 'l cotxero
del cotxe en que va la Rita
sempre 's dascuyda de tréurer
lo rótul que diu: «Se alquila.»

III.

Deyan ximple á n' en Pascual
y así 's queixaba 'l xicot:
—¡Diuhen que jo no hi sò tot,
y ves qué 'm falta! Un caixal.

IV.

—Avuy ja n' hi flexat tres,
deya un que vol fè 'l Tenorio.
Es cert: com que es quinquillaire,
ven moltas fletchas pe 'l monyo.

LO DIA DELS MORTS.

BALADA.

Pe 'l camí del cementiri
Si n' hi ha ¡Déu meu! .. de gent.
Uns que hi ha van, altres que 'n vénen.
¿Mes se sap quí son aquells?

—

Dos senyors que dol ne portan
Y portan glassa al barret,
Dos senyors que van depresa.
¿No se sap quí poden ser?

—

Un de ells porta una corona
embolicada ab paper;
l' altre no 'n du ni tal aca.
¿No se sap quí poden ser?

—

De coronas mòlts ne duhen;
mes tant grossa cap s' en veu;

¡y van depressa! ¡¡depressa!!...
¿No se sap quí poden ser?

—

Ja arriban al cementiri
y s' obran pas empenyent.
Al tambor major saludan.
¿No se aap quí poden ser?

—

Arriban frente dos ninxos.
—Descansau en pau, muller
—Ja 'ls hem atrapat: sòn viudos.
Ja sabem quí poden ser.

—

Mes ¿per qué en lloch de quedarse
s' en van depressa y rient?
¡Cóm no deixan la corona!
¿Sabéu aixó què pòt ser?

—

En anrtint del cementiri,
a' en van detrás la paret
y s' assentan luego á terra.
¿Sabéu aixó què pót ser?

—

¡Qué fan ara ab la corona!
¿Per qué la fan á trossets?
Es que no era cap corona...
Es que 's menjan un tortell.

INDICE.

Entenemnos 5
Caballs, torres, y noloms 9
Los noms. 14
Laments d' un àrabe. 16
Tot un vestit. 19
Lo castell de Monsoliu. 20
La fira dels bens. 25
Los llors de las llars de Llers 26
Lo compte Guy. 28
La flanta y la corona. 29
Teatro casuiá. 31
Lo viatge de la vida. 34
Lo caball, lo matxo y 'l burro. 36
L' oca l' ànech y 'l gall dindi 39
Los pobres. 41
Lo deber y la amistat. 45
Cantarellas.. 52
Marioescas. 55
Cantarellas 67
¡Pobres cors!. 68
La mort de la nina. 69
Caotarellas 72
L' últim anspir. 73
Cantarellas.. 75
Los recorts de l' infantesa. 76
Sonetos. 78
Cantarellas.. 89
Epigramas.. 90
Cantarellas.. 96
Lo gòs y son amo. 97
Cantarellas.. 98
Al carrer de Fernando. 100
Las dnas albadas. 102
La comtesa y 'l majordom. 105
Epigramas.. 109
Lo dia dels morts. 110

Bayerische
Staatsbibliothek
München

OBRAS DRAMATICAS

LOPEZ EDITOR

Rall

SOLTERA Y LA TIO BATA	[illegible]	[illegible]	de Pitarra.
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	original		1
[illegible]	parodia		1
[illegible]	original	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	en 4 acte	1
[illegible]	parodia	id	1
[illegible]	original	id	1
[illegible]	id.	id	1
[illegible]	id	id	1
[illegible]	id	en 2 actes	1
[illegible]	id	id	1
¡Cosas del onclé!	id.		1
[illegible]	id, en 1 acte de D. Jose M.ª Arnau		
[illegible]	id	id de D. Pau Bunyegas	
[illegible] Revista	id	id. de dos gats dels frares	
[illegible]	id	en 2 actes de D. Jose M.ª Arnau	
[illegible]	id	en 1 acte de	id
[illegible]	id, en 2 actes de		id
[illegible]	id	en 1 acte de	id
[illegible]	id, en 1 acte de D. Leó Fontova		
[illegible]	id	id de D. Jose M.ª Arnau	
[illegible]	id	en 2 actes de	id
[illegible]	id	en 1 acte de D. Pau Bunyegas	

PRÓXIMAS A PUBLICARSE

[illegible]	original,	de D. Serafí Pitarra	
[illegible]	id		id
[illegible]	id.		id

SE VEN TAMBÉ EN LA MATEIXA LLIBRERÍA

[illegible]	original	de D. Serafí Pitarra	
[illegible] parodia de aquesta magnífica ópera			id.
[illegible] id.	id	id	id
[illegible] id	id	id	id
[illegible]			id
[illegible] original de D. Serafí Pitarra y altres			
[illegible] id	id		
[illegible] id	id	id.	

[illegible] últimas producciones que solo valen 8 rals contenen mes de 2 [illegible]

(1) D. Ramírez y [illegible]

Buchbinderei
H. Pantele
8012 Ottobrunn/München
Telefon 6 01 63 20